ת"פ 21981/08/16 – המאשימה – מדינת ישראל,באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד מיכאל נאוגנקר

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 21981-08-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' נאוגנקר
בפני **כבוד השופט** הישאם אבו שחאדה

בעניין: **המאשימה - מדינת ישראל באמצעות**
משטרת ישראל תביעות רמלה ע"י עוה"ד
נטליה אוסטרובסקי

נגד

הנאשם - מיכאל נאוגנקר ע"י עוה"ד
יאיר מושיוב

ה כ ר ע ת ד י ן

א. **כתב האישום**

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל ארבעה אישומים. אעמוד על תוכנו של כל אחד מהאישומים בנפרד.

א.1 האישום הראשון

2. על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 10.12.12 הגיש הנאשם במזכירות בית משפט השלום באשדוד, מכתב המופנה לסגן הנשיא באותו בית משפט, כבוד השופט גיל דניאל (להלן: **המכתב הראשון**). המכתב הראשון הועבר לעיונו של כבוד השופט גיל דניאל. המכתב כלל אמירות שונות שמופנות כנגד כבוד השופט אלון רום שכיהן באותה עת באותו בית משפט.

3. במכתב הראשון נרשמו הדברים הבאים:

א. בסעיף 2 נאמר: "**בניגוד לשקריו של אדון רום**".

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ב. בסעיף 10 נאמר: "**אדון רום פעל בעבר כנגד המשיב** (*הכוונה לנאשם - ה'א'ש*) **בזדון ומתוך מניעים אישיים, סילף פסק דין והפסיקה הצפויה של ביהמ"ש מחוזי בב"ש תוכיח מעל לכל ספק את שחיתותו של אדון רום**".

ג. בסעיף 12 נאמר: "**שפל הוא אדון רום**".

ד. בסעיף 14 נאמר: "**אל דאגה, הפסיקה הצפויה בערעור תציב את אדון רום באור שפל ביותר**".

ה. בסעיף 15 נאמר: "**אדון רום הינו שופט מושחת מדרגה ראשונה והחלטותיו/פסיקותיו מעידות על כך. רום פועל מתוך מניעים אישיים בלבד**".

ו. בסעיף 17 נאמר: "**אדון רום הנאלח**".

ז. בסעיף 19 נאמר: "**לא זו בלבד שאלון רום הינו שופט מושחת בעל אינטרסים זולים ומלוכלכים הוא גם מטומטם וחסר כל תובנה**".

ח. בסעיף 27 נאמר: "**אלון רום! מן הראוי להשעותו עד להודעה חדשה! גם אם סגן הנשיא לא יוביל להשעייתו המידית של רום, הרי שרום צפוי לקבל כרטיס אדום בקרוב ולראות את ביהמ"ש כנאשם או לכל הפחות כנתבע**".

4. בעקבות המכתב הראשון, יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: ניסיון העלבת עובד ציבור לפי סעיפים 288 ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**); ניסיון זילות בית המשפט לפי סעיפים 255 ו-25 לחוק העונשין.

א.2 <u>האישום השני</u>

5. על פי עובדות האישום השני, ביום 27.1.13, שלח הנאשם אל סגן נשיא בית משפט השלום באשדוד, כבוד השופט גיל דניאל, מכתב אשר כותרתו "**שירת הברבור של שופטי/ליצני ביהמ"ש השלום באשדוד**" (להלן: **המכתב השני**). המכתב התקבל במזכירות בית משפט השלום באשדוד והועבר לעיונו של כבוד סגן הנשיא השופט גיל דניאל. המכתב כלל התייחסויות לשופטים שכיהנו באותו בית משפט באותה העת והם: כבוד סגן הנשיא השופט גיל דניאל, כבוד השופטת גילת שלו וכבוד השופט אריאל חזק.

6. הנאשם רשם במכתב השני את הדברים הבאים:

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

א. **"אדון דניאל, אני כל כך מרחם עליך. אתה פשוט עלוב, שפל ומוכיח כי אתה אכן שפל בבית דין שדה ברפובליקת בננות. החיפוי שלך על הנבלה, אלון רום, יעלה לך ביוקר משפטי ותקשורתי רחב היקף. אתה באמת חושב שתוכל להסתיר את פשעיו של אלון רום? אתה באמת חושב שהתרמית שלו מול משטרת אשדוד ביום 14.11.12 לא תיחשף?"**

ב. **"לא נורא, בקרוב הפרשה שהחלה במאי 09 תתפוצץ בתקשורת הארצית ואתה תמצא את עצמך על ספסל הנאשמים בגין: מרמה והפרת אמונים ואי מילוי חובה רשמית".**

ג. **"אתה לא לבד, גם אריאל חזק, גילת שלו ואלון רום ימצאו את עצמם מהר מאוד כנאשמים. מוטב שתבדוק את מעשיהם במועדים הנקובים".**

ד. **"אריאל חזק, שופט ביהמ"ש השלום באשדוד, מאי - יוני 2009:**

1. **סעיף 284 לחוק העונשין - מרמה והפרת אמונים**
2. **סעיף 285 לחוק העונשין - אי מילוי חובה רשמית"**

ה. **"גילת שלו - שופטת ביהמ"ש השלום באשדוד, ספטמבר - אוקטובר 2011:**

1. **סעיף 244 לחוק העונשין - שיבוש מהלכי משפט**
2. **סעיף 280 לחוק העונשין (1) - שימוש לרעה בכח המשרה**
3. **סעיף 284 לחוק העונשין - מרמה והפרת אמונים.**
4. **סעיף 285 לחוק העונשין - אי מילוי חובה רשמית**
5. **סעיף 377 לחוק העונשין - כליאת שווא".**

ו. "אלון רום, שופט ביהמ"ש השלום באשדוד, מאי 2012 ועד היום:

1. **סעיף 244 לחוק העונשין - שיבוש מהלכי משפט**
2. **סעיף 253(א) לחוק העונשין - חיפוי**
3. **סעיף 277 לחוק העונשין (1) (2) - לחץ של עובד הציבור**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

4. **סעיף 280 לחוק העונשין (1) - שימוש לרעה בכח המשרה**

5. **סעיף 284 לחוק העונשין - מרמה והפרת אמונים**

6. **סעיף 285 לחוק העונשין - אי מילוי חובה רשמית**

7. **סעיף 421 לחוק העונשין - זיוף בידי עובד ציבור**

8. **סעיף 422 לחוק העונשין - שידולי מרמה**

9. **סעיף 426 לחוק העונשין - העלמה במרמה."**

7. לאור האמור במכתב השני, יוחסו לנאשם במסגרת האישום השני, ביצוען של העבירות הבאות: העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין וזילות בית משפט לפי סעיף 255 לחוק העונשין.

א.3 <u>האישום השלישי</u>

8. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 24.2.13, או בסמוך לכך, כתב הנאשם מכתב המיועד אל נציב תלונות הציבור על השופטים, ואשר הגיע אל בית משפט השלום באשדוד והועבר לעיונו של כבוד סגן הנשיא השופט גיל דניאל (להלן: **המכתב השלישי**).

9. בעמוד 1 למכתב השלישי, הנאשם רשם את הדברים הבאים לגבי כבוד השופטת גילת שלו שכיהנה באותה עת בבית משפט השלום באשדוד:

א. "**גילת שלו אינה אדם רע, היא גם אינה מושחתת, אך מסתבר כי משרת השופטת גדולה עליה בכמה וכמה דרגות. בין כותלי ביהמ"ש היא הופכת לשפנפנה, פחדנית להפליא ונכנסת לחרדה מצבית כאשר היא ניצבת אל מול גורמי המשטרה והפרקליטות שפשוט לא סופרים אותה**".

ב. "**גברת שלו אינה ראויה להיות שופטת אלא פקידה שלוה שלא אמורה לצייץ יתר על המידה. המושחתים כבר למדו אותה, יודעים שהם יכולים לעשות ככל העולה על רוחם בתיקים אותם היא מנהלת**".

ג. "**בקרוב מאוד תיחשף שחיתות מאורגנת במשטרה ובפרקליטות כאשר גילת שלו היא צעצוע של המושחתים כדי להשיג את מטרותיהם כפי שיתוארו כדלהלן.**"

ד. "**גילת שלו היא כבר תירקב בכלא וסביר להניח שגם בנווה תרצה היא תהיה השקטה**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ביותר".

ה. "**גברת שלו שוב הוכיחה אימפוטנטיות משפטית**".

ו. "**רק רגע גברת שלו: החרדה המצבית שלך העבירה אותך על דעתך**".

10. בעמוד 2 למכתב השני, הנאשם התייחס לד"ר מילה רזניק, סגנית הפסיכיאטר המחוזי של

מחוז דרום, שהכינה בעבר חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם במסגרת הליך פלילי

שהתקיים בעניינו. הנאשם רשם לגביה את הדברים הבאים:

"**עם הנתונים הבאים, אף אחד כבר לא יתווכח כי רזניק זייפה את תוכן חוות הדעת תחת איומים כבדים של מושחתי המשטרה והפרקליטות**".

11. בעמוד 2 למכתב השלישי, הנאשם התייחס גם לעורכת הדין הילה דרימר, ששימשה כפרקליטה בפרקליטות מחוז דרום ורשם לגביה את הדברים הבאים:

"**הילה דרימר חשה כיצאנית נטולת סרסור בספינת גייז בלב ים**".

12. בעמוד 5 למכתב השלישי, הנאשם רשם את הדברים הבאים לגבי הכבוד השופטת גילת שלו:

א. "**גברת שלו? את חרדתית! את רואה את מושחתי המשטרה והפרקליטות ועושה במכנסיים! את בושה וחרפה לעולם המשפט הישראלי**".

ב. "**גילת שלו סבורה כי הגיבה נכון פרוצדוראלית... אך צריכה להסתכל במראה ולהתבייש עד כמה היא עלובה ואפסית!... היא שופטת חרדתית והנוירוזה הגדולה ביותר שלה היתה עימות מול מושחתי המשטרה והפרקליטות**".

13. בעמוד 6 למכתב השלישי, הנאשם רשם את הדברים הבאים לגבי כבוד השופטת גילת שלו:

"**ולגברת שלו אין במה להיאחז? היא חרדתית, היא שפלה, היא עלובה, מעל הכל היא התנהלה כאחרון השופטים המושחתים בבית דין שדה ברפובליקת בננות**".

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

14. לאור הדברים שנרשמו במכתב השלישי, יוחסו לנאשם באישום השלישי, ביצוען של העבירות הבאות: ניסיון זילות בית המשפט לפי סעיפים 255 ו-25 לחוק העונשין וכן ניסיון העלבת עובד ציבור לפי סעיפים 288 ו-25 לחוק העונשין.

א.4 <u>האישום הרביעי</u>

15. על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 17.6.14, או בסמוך לכך, כתב הנאשם מכתב ושלח אותו אל בית משפט השלום באשדוד, שכותרתו "**התראה אחרונה לפני הגשת תביעה**" (להלן: **המכתב הרביעי).**

16. במכתב הרביעי הנאשם רשם את הדברים הבאים לגבי כבוד סגן הנשיא השופט גיל דניאל, כבוד השופטת גילת שלו וכבוד השופט אלון רום:

א. "**זוהי התראה אחרונה לחבורת מושחתי ביהמ"ש השלום באשדוד (ויסלחו לי השופטים הלא מושחתים) אשר ביצעו עשרות עבירות פליליות לאורך השנים האחרונות ובראשם גילת שלו ואלון רום הנבלות אשר שירתו נאמנה את מושחתי פרקליטות מחוז דרום ושוטרי משטרת אשדוד ואשקלון**".

ב. "**תראו את הפשעים, יפורט בעתירה לבג"ץ אשר תוגש בקרוב, עתירה הכוללת אלפי ראיות לשחיתות מאורגנת. מעל לכל פורטו פשעיה של גילת שלו, זונת הצמרת של עולם המשפט הישראלי**".

ג. "**גם אלון רום, בהמה גסה, אשר אינה מותרת לאכילה נטל חלק אינטגראלי בשחיתות המאורגנת**".

ד. "**יהא זה עניין של זמן עד שעשרות עובדי ציבור ימצאו עצמם מאחורי סורג ובריח וביניהם גם הזונה (גילת שלו) והבהמה (אלון רום)**".

ה. "**גיל דניאל, גדול המושחתים בכל הזמנים בבית משפט השלום באשדוד: הנך מוזמן לפנות לבעלי בריתך בתחנות המשטרה של אשדוד ואשקלון ותגיש תלונה כנגדי, כפי שעשית בעבר... כל צעד שלך יוביל למענה מידי בדמות עתירה לבג"צ, עתירה בה ייחשף פרצופך הטמא. קודם תבדוק היטב את פשעיהם של שלו הזונה ורום הבהמה**".

17. לאור הדברים שנרשמו במכתב הרביעי, יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: ניסיון זילות בית המשפט לפי סעיפים 255 ו-25 לחוק העונשין וכן ניסיון העלבת עובד ציבור לפי סעיפים 288 ו-25 לחוק העונשין.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ב. <u>המסגרת הדיונית</u>

18. חומר החקירה הוגש בהסכמה וההגנה ויתרה על חקירתם הנגדית של כל עדי התביעה. המוצגים שהוגשו מטעם התביעה סומנו כ-ת/1 עד ת/13, שאתייחס אליהם בהרחבה בהמשך. כידוע, כאשר מוגשים מסמכים לבית המשפט בהסכמת הנאשם, תוך ויתורו של הנאשם על חקירתו הנגדית של עורך המסמך, אזי חזקה על הנאשם שהוא מסכים לתוכנו של המסמך (ע"פ 7653/11 **ידען נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (26.7.12) פסקה 28 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל).

19. ארבעת המכתבים ששלח הנאשם, נשלחו על רקע שני נושאים שהתקיימו בעניינו בבית משפט השלום באשדוד, כדלקמן: ראשית, תיק פלילי; ושנית, הליכים של מתן צו כנגדו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת התשס"ב-2001. על ההליכים בשני הנושאים הללו עוד יורחב הדיבור בהמשך.

20. הנאשם בחר להעיד ובמסגרת עדותו ביקש להתייחס להליכים שהתקיימו בשני הנושאים האמורים ולכן בהחלטתי מיום 26.6.18 קבעתי כי הנאשם רשאי להגיש תיק מוצגים מטעמו לגבי מסמכים רשמיים שנוגעים להליכים בשני הנושאים האמורים. המוצגים שהוגשו מטעם הנאשם סומנו כ-נ/1 עד נ/35 ואשר אתייחס אליהם בהרחבה בהמשך.

21. לגבי האישום השני, שבו לא יוחסה לנאשם עבירת איומים, באת כוח המאשימה ציינה בדיון מיום 26.6.18 שבכוונתה לבקש להרשיע את הנאשם גם בעבירת איומים. בהחלטתי מאותו היום קבעתי כי בקשה זו תוכרע במסגרת הכרעת הדין והצדדים רשאים להתייחס לנושא זה בשלב הסיכומים.

ג. <u>שני הנושאים שהתנהלו בבית משפט השלום באשדוד</u>

22. על מנת שהתמונה תהיה מלאה בפני הקורא, יש להביא תיאור עובדתי של שני הנושאים שהתנהלו בעניינו של הנאשם בבית משפט השלום באשדוד וזאת כרקע לארבעת המכתבים מושא כתב האישום, שאותם החליט לשלוח. התיאור של ההליכים מתבסס על המסמכים שהוגשו על ידי שני הצדדים. אעמוד כעת על כל אחד מהנושאים הללו בנפרד.

ג.1 <u>הנושא הראשון: התיק הפלילי בבית משפט השלום באשדוד</u>

23. להלן תיאור כרונולוגי של ההליכים שהתקיימו בתיק הפלילי שהתנהל כנגד הנאשם בבית משפט השלום באשדוד:

אפריל 2011 פרקליטות מחוז דרום הגישה כתב אישום כנגד הנאשם ואשר מקבל מספר ת"פ 27105-04-11 (להלן: **התיק הפלילי**). כתב האישום מייחס לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: פגיעה

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

בפרטיות לפי סעיפים 5 ו-2(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א- 1981, וכן הטרדה באמצעות מתקן בזק לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים) התשמ"ב - 1982 (ראו נוסח כתב האישום, נ/1). לפי עובדות כתב האישום, הנאשם הטריד במשך תקופה ממושכת את הגברת ליאת צאולקר (להלן: **ליאת**), בדרכים שונות לרבות על ידי משלוח הודעות כתובות אליה באמצעות מייל והודעות SMS. כמו כן, נרשם בכתב האישום שביום 12.5.09, ניתן כנגדו צו למניעת הטרדה מאיימת לפי בקשתה של ליאת.

5.9.2011 התקיים דיון בפני כבוד השופטת גילת שלו. בדיון זה הנאשם היה מיוצג על ידי עורך הדין בוסקילה ונציגת הפרקליטות שהתייצבה לדיון היא עורכת הדין הילה דרימר. בתמצית, הנאשם טען במהלך הדיון שישנו חומר חקירה שלא נמסר לו, וכן שכתב האישום הוא בגדר עלילה כנגדו שנרקמה בין ליאת, המשטרה ופרקליטות מחוז דרום (ראו פרוטוקול הדיון, נ/2).

2.10.2011 עורכת הדין חן עסיס-לביא, סגנית בכירה לפרקליט מחוז הדרום (פלילי), הגישה בקשה בכתב לבית משפט השלום באשדוד ואשר מופנית לכבוד השופטת גילת שלו שבפניה נדון התיק הפלילי. מהות הבקשה היא מתן הוראה לפסיכיאטר המחוזי של מחוז דרום, לבדוק את הנאשם בשל קיומו של חשש כי הנאשם סובל מבעיות פסיכיאטריות. כמו כן, נרשם בבקשה שיש לבטל את מועד ההוכחות שנקבע ליום 3.10.11 (ראו העתק הבקשה, נ/3). כבוד השופטת גילת שלו נתנה החלטה בפתקית על גבי הבקשה וקבעה כי ישיבת ההוכחות מבוטלת ותחתיה יתקיים דיון בבקשה שהגישה המאשימה (ראו העתק ההחלטה בפתקית על גבי נ/3).

3.10.2011 התקיים דיון בפני כבוד השופטת גילת שלו בנוכחות עורכת הדין חן עסיס-לביא מפרקליטות מחוז דרום, בא כוח הנאשם עורך דין בוסקילה והנאשם. לאחר שמיעת טענות הצדדים, לרבות דברי הנאשם, בית המשפט קבע כי מן הראוי שתיבדק שאלת כשירותו של הנאשם לעמוד לדין והאם היה אחראי למעשיו בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. בהחלטה נקבע שיש לבדוק האם הנאשם כשיר לעמוד לדין וזאת בעקבות מכתבים ששלח ואשר מהם עלה שהוא חושד שקיימת קנוניה מושחתת של משטרת ישראל והפרקליטות

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

בהפללתו על לא עוול בכפו, וזאת בשל עצם הגשת כתב האישום נגדו. בהחלטה נקבע שהדבר יוצר חשש שהנאשם סובל ממחשבות שווא של רדיפה. הנאשם התנגד בתוקף לבדיקה פסיכיאטרית וטען שאיננו סובל מבעיה נפשית מכל מין וסוג. בסוף הדיון, בית המשפט קבע כי מאחר והנאשם התנגד לבדיקה הפסיכיאטרית, יש לבצע את הבדיקה באופן כפוי וכי משטרת ישראל תביאו ללשכת הפסיכיאטר המחוזי לבדיקה. יתר על כן, בית המשפט הזהיר את הנאשם שאם ימשיך לשלוח מכתבים הכוללים דברי בלע על עובדי ציבור (שוטרים, פרקליטים ושופטים), תועבר תלונה מסודרת כנגדו למשטרה בגין עבירות של הוצאת לשון הרע וביזיון בית המשפט (ראו פרוטוקול הדיון, נ/4).

31.10.11

התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית שנערכה על ידי סגנית הפסיכיאטר המחוזי של מחוז דרום, ד"ר מילה רזניק, בעניינו של הנאשם. לפי חוות הדעת, הנאשם לוקה בהפרעה פסיכוטית וכי בזמן הבדיקה גילה מחשבות שווא של רדיפה וגדלות. כמו כן, בחוות דעת נאמר, שבאופן פורמאלי, הנאשם מבין את ההליך המשפטי אך הבנתו מושפעת ממחשבות שווא. כמו כן, נקבע שהוא לא מסוגל לשתף פעולה עם עורך דינו ולספק לו פרטים רלוונטיים להגנה עצמית ולכן, נכון למועד הכנת חוות הדעת, הוא לא כשיר לעמוד לדין. בנוסף, נקבע שגם בזמן ביצוע המעשים מושא כתב האישום, הוא היה שרוי במצב פסיכוטי ולא היה מסוגל להבדיל בין טוב לרע, בין מותר לאסור ולכן לא אחראי על מעשיו. על כן, הומלץ על מתן צו אשפוז על ידי בית המשפט על מנת להעניק לו טיפול פסיכיאטרי במסגרת אשפוז (ראו נוסח חוות הדעת הפסיכיאטרית, נ/7).

31.10.11

התקיים דיון בפני כבוד השופטת גילת שלו בנוכחות נציגת הפרקליטות, עו"ד הילה דרימר, הנאשם ובא כוחו, עו"ד בוסקילה. הנאשם הביע את מורת רוחו לגבי האמור בחוות הדעת והתנגד בתוקף למתן צו אשפוז בעניינו ואף טען שלא ילך לבית החולים לקבלת טיפול. לאחר שמיעת טענות הצדדים, כבוד השופטת גילת שלו נתנה הוראה בדבר הפסקת ההליכים בעניינו של הנאשם והורתה על אשפוזו בבית חולים פסיכיאטרי. במהלך מתן ההחלטה, הנאשם התפרץ לדבריה וציין שהוא מבצע מילואים באופן סדיר, אין לו בעיות נפשיות מכל מין וסוג ובהמשך סנגורו ביקש לאפשר לו להגיע לאשפוז בכוחות עצמו. בית המשפט נעתר לבקשה זו וקבע כי על הנאשם להתייצב בבית החולים בבאר יעקב ביום 1.11.11 (ראו פרוטוקול הדיון,

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

מיום 31.10.11, נ/8).

1.11.11 הנאשם הגיע לחדר מיון בבית החולים בבאר יעקב והתקבל להמשך טיפול (ראו תעודת חדר מיון, נ/14).

10.11.11 בית החולים בבאר יעקב הכין "טופס לוועדה פסיכיאטרית". בטופס נאמר שמדובר בבחור בן 29 שנים וללא עבר פסיכיאטרי וכי "**נמצא במצב פסיכוטי פרנואידי, מאמין שהמשטרה והפרקליטות הביאו לאשפוזו לאחר שחשף ליקויים בתפקודם (ושלח להם ולבית המשפט מכתב המפרט את הליקויים). אינו מגלה כל תובנה להשלכות המעשים שהביאו לאשפוזו או לבעייתו הנפשית**". בהמשך, נרשם שהוא משתף פעולה עם הטיפול, שכולל מתן טיפול תרופתי והם מבקשים לאשר לו חופשות מבית החולים (ראו טופס לוועדה פסיכיאטרית, נ/16).

14.11.11 הוועדה הפסיכיאטרית של מחוז מרכז אישרה לנאשם חופשות מהמחלקה הפסיכיאטרית שבה היה מאושפז בבית החולים בבאר יעקב (נ/17 ו-נ/18).

5.12.11 בית החולים בבאר יעקב שלח טופס לוועדה הפסיכיאטרית של מחוז מרכז. לפי הטופס, אומנם הנאשם עדיין מאמין שהפרקליטות הביאה לאשפוזו מתוך כוונה למנוע ממנו להוכיח את חפותו במשפט, אך פחות עסוק וטרוד בנושא זה. כמו כן, נאמר שחלה ירידה ניכרת בעוצמת התכנים הפסיכוטיים וכי במהלך שהותו באשפוז, הנאשם התנהג בצורה צייתנית ומנומסת ועל כן ההתרשמות היא שאינו אדם אלים והפוטנציאל להתנהגות אלימה מחוץ לאשפוז נמוכה. לפיכך, הומלץ לשחרורו מאשפוז (ראו "טופס לוועדה הפסיכיאטרית", נ/21).

26.12.11 הוועדה הפסיכיאטרית של מחוז מרכז הורתה על שחרורו של הנאשם מהמשך אשפוז (ראו פרוטוקול הוועדה, נ/22).

8.7.12 הנאשם הגיש בקשה באמצעות עו"ד יאיר מושיוב, שמייצגו גם בתיק שבפניי, לבית משפט השלום באשדוד, ואשר מופנית לכבוד השופטת גילת שלו. מהות הבקשה היא חידוש ההליכים בתיק הפלילי שבו הופסקו ההליכים מחמת העדר כשירות לעמוד לדין (ראו נ/10). לבקשה גם צורפה חוות דעת

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

פסיכיאטרית עדכנית מטעם הנאשם של ד"ר בלן סילביו מיום 12.6.12 (נ/9). לפי חוות הדעת, לאחר שחרורו של הנאשם מאשפוז, המשיך לקבל טיפול תרופתי במשך שישה חודשים וכי לאחרונה הוא מרגיש טוב, עובד ואינו מקבל טיפול נפשי. כמו כן, בחוות הדעת נאמר שבעת עריכת חוות הדעת, אין אינדיקציה למחשבות שווא וכי הנאשם מודע, צלול, מתמצה בזמן ובמקום ושיפוט המציאות שלו תקין. לפי הבקשה שהוגשה לכבוד השופטת גילת שלו, יש לחדש את ההליכים בתיק על מנת שהנאשם יוכל להוכיח את חפותו.

12.9.12 כבוד השופטת גילת שלו נתנה החלטה מפורטת ומנומקת ודחתה את הבקשה של הנאשם לחידוש ההליכים בתיק הפלילי. בהחלטה נקבע שאין סמכות לבית המשפט לתת הוראה על חידוש ההליכים וכי החלטה כאמור רשאי לתת רק היועץ המשפטי לממשלה (ראו העתק ההחלטה, נ/11).

1.11.12 בא כוח הנאשם, עורך דין יאיר מושיוב, שלח מכתב לפרקליטות מחוז דרום ובו ביקש שתינתן הוראה לחידוש ההליכים בתיק הפלילי, או לחילופין, לסגור את התיק בעילת "חוסר אשמה" (ראו העתק המכתב, נ/12).

17.10.13 עורך דין שרון אדרי, ממונה על ענייני עררים בפרקליטות המדינה, שלח מכתב לעורך דין יאיר מושיוב והודיע לו כי המשנה לפרקליט המדינה לא מצא מקום להיעתר לבקשתו של הנאשם לחדש את ההליך הפלילי כנגדו וגם לא מצא מקום להיעתר לבקשה החלופית לסגור את התיק בעילת "חוסר אשמה" מאחר והדבר אינו תואם את נסיבותיו של התיק או את חומר הראיות.

ג.2. <u>הנושא השני: ההליכים שנוגעים לבקשות למתן צו למניעת הטרדה מאיימת</u>

24. על פי הראיות שהוצגו בפניי, להלן תיאור כרונולוגי של ההליכים שנוגעים לבקשות שהגישה ליאת כנגד הנאשם לבית משפט השלום באשדוד למתן צו למניעת הטרדה מאיימת:

מאי 2009 ליאת הגישה בקשה לבית משפט השלום באשדוד למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד הנאשם במטרה להפסיק את הטרדותיו, כפי טענתה, כלפיה. הבקשה נדונה בפני כבוד השופט אריאל חזק ואשר נעתר לבקשה

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

(ראו בעניין זה: פסקה 3 לפרק העובדות בכתב האישום שהוגש לבית משפט השלום באשדוד, נ/1; עדותו של הנאשם בבית המשפט בפרוט' מיום 29.10.18, עמ' 29 ש' 10 - 25).

מאי 2012 ליאת הגישה בקשה נוספת לבית משפט השלום באשדוד למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המשיב. הבקשה נדונה בפני כבוד השופט אלון רום ואשר נעתר לבקשה.

30.8.12 הנאשם נחקר תחת אזהרה בתחנת המשטרה באשדוד בשל כך שבמהלך הדיון בחודש מאי 2012 בפני כבוד השופט אלון רום, התנהג בצורה לא ראויה ובעת שכבוד השופט אלון רום הורה על הרחקתו מאולם בית המשפט, הנאשם קרא קריאות שונות לעברו. כמו כן, הנאשם ציין בחקירתו את הדברים הבאים: "**השופט אלון רום הוא שופט שקרן, ותרבות השקר שלו משתקפת במלואה בפסק הדין באותו דיון**" (ראו העתק ההודעה של הנאשם, נ/2א).

14.11.12 ליאת הגישה בקשה נוספת לבית משפט השלום באשדוד להארכת תוקפו של הצו למניעת הטרדה מאיימת שניתן כנגד הנאשם בחודש מאי 2012. הבקשה נדונה במעמד צד אחד בפני כבוד השופט אלון רום ואשר נעתר לבקשה וקבע דיון במעמד שני הצדדים.

26.11.12 התקיים דיון בפני כבוד השופט אלון רום בנוכחותה של ליאת ובהעדר הנאשם. כבוד השופט אלון רום קבע בהחלטתו מאותו היום, כדלקמן: "**המשיב לא התייצב אף שזומן כדין. הוגשה בקשה מטעמו לדחות את מועד הדיון אולם לא מצאתי לנכון להיעתר לה. על פי הבקשה שהוגשה ע"י המשיב, אין הוא מתנגד לצו, יחד עם זאת, הוא עתר לדחיית הדיון, כדי להתכונן כראוי. בהעדר התייצבות המשיב, לאחר שמצאתי כי מתקיימות הנסיבות להורות על הארכת הצו, וזאת בשל ההטרדה הצפויה למבקשת על בסיס התנהגותו של המשיב כלפיה בעבר, אני מורה על הארכת הצו שניתן ביום 14/11/12 עד ליום 14/05/13**."

ד. <u>טענות הנאשם</u>

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

25. כאמור, הנאשם הודה, הן במשטרה (ראו אמרות החוץ של הנאשם, ת/11, ת/12 ו-ת/13) והן בבית המשפט (ראו עדותו בפרוטוקול מיום 26.6.18, עמ' 10 - 13, ופרוט' מיום 29.10.18 עמ' 18 - 42), בשליחת ארבעת המכתבים מושא כתב האישום. טענותיו של הנאשם בתמצית לגבי כל ארבעת האישומים, הן כדלקמן:

א. נפגעו זכויותיו הדיוניות. לטענת הנאשם נפגעו זכויותיו הדיוניות בשני מישורים:

א.1 ראשית, במסגרת התיק הפלילי. הנאשם טוען כדלקמן: הוא נשלח לבדיקה פסיכיאטרית שלא כדין ואף באופן זדוני; נבדק ואושפז שלא כדין; חוות הדעת הפסיכיאטרית שהתקבלה בעניינו היא שגויה מהיסוד מאחר ואין לו ומעולם גם לא הייתה לו בעיה נפשית כלשהי והראיה שעובר לאשפוזו עבד בצורה סדירה ואף ביצע שירות מילואים (ראו האישורים שהציג נ/5א, נ/5ב, נ/5ג, נ/6א, נ/6ב, נ/6ג ו-נ/6ד); הפסקת ההליכים בתיק הפלילי נעשתה שלא כדין; וכן קיבל טיפול פסיכיאטרי ותרופתי באופן כפוי ושלא כדין. בנוסף, לטענתו, כתב האישום בתיק הפלילי נולד מתוך קנוניה שנרקמה כנגדו בין המשטרה, הפרקליטות ושופטי בית משפט השלום באשדוד. בנוסף, לטענתו, החלטתה של כבוד השופטת גילת שלו בדבר הפסקת ההליכים כנגדו מחמת אי כשירות לעמוד לדין, היא המשך של אותה קנוניה וכל מטרתה למנוע ממנו להוכיח את חפותו ולהנציח את השחיתות הממוסדת שהיא מנת חלקם של כל אלה שדנו בתיק הפלילי (ראו בעניין זה עדותו של הנאשם בבית המשפט בפרוטוקול מיום 26.6.18, עמ' 12-13; וכן פרוטוקול מיום 29.10.18, עמ' 18 - 25).

א.2 שנית, הנאשם טוען שנפגעו זכויותיו הדיוניות בהליכים שהתקיימו לגבי הבקשות שהגישה ליאת למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגדו. לטענתו, לא היה בסיס למתן הצווים וכי כבוד השופטים אריאל חזק ואלון רום, לא נתנו לו את יומו בבית המשפט וכל הצווים שניתנו הם חלק מקנוניה שמקורה בשחיתות של המשטרה ושל שופטי בית משפט השלום באשדוד שעשו יד אחת על מנת להזיק לו (ראו בעניין זה עדותו של הנאשם בפרוטוקול בית משפט מיום 26.6.18 עמ' 10 - 11; וכן פרוטוקול מיום 29.10.18 עמ' 26- 27, עמ' 29).

ב. כפל אישום: בכל אחד מארבעת האישומים מופיעות העבירות של העלבת עובד ציבור וזילות בית משפט. לטענת הנאשם מדובר בכפל אישום וזאת מאחר והעבירה של העלבת עובד ציבור נבלעת בתוך העבירה של זילות בית משפט ולכן לא היה כלל מקום להאשים את הנאשם בשתי העבירות יחדיו.

ג. ניסיון או עבירה מושלמת: באישום הראשון, השלישי והרביעי, יוחסו לנאשם העבירות של ניסיון העלבת עובד ציבור וניסיון לזילות בית משפט. לעומת זאת, באישום השני יוחסו לנאשם העבירות המושלמות של העלבת עובד ציבור וזילות בית משפט. לטענת הנאשם, המאשימה לא הבהירה מתי מתקיימת העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור והעבירה המושלמת של זילות בית משפט ומתי העבירה של ניסיון ולכן כתב האישום הוא בלתי עקבי באופן בחירת העבירות הרלוונטיות.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ד. חופש הביטוי: לטענת הנאשם התוכן של כל ארבעת המכתבים חוסה תחת העיקרון של חופש הביטוי ומדובר באמירות לגיטימיות לחלוטין ואשר אינן מקיימות עבירה פלילית מכל מין וסוג, לרבות העבירה של העלבת עובד ציבור או העבירה של זילות בית משפט. לטענת הנאשם מדובר באמירות מוצדקות שמטרתן לחשוף את העוול שנגרם לו הן בתיק הפלילי והן בהליכים שנקטה נגדו ליאת למתן צווים כנגדו למניעת הטרדה מאיימת.

26. כאמור, ארבע הטענות של הנאשם כפי שהובאו לעיל הן משותפות לכל אחד מארבעת האישומים. אדון כעת בכל אחת מהטענות בנפרד.

ה. <u>הטענה שנפגעו זכויותיו הדיוניות של הנאשם</u>

27. טענתו של הנאשם שנפגעו זכויותיו הדיוניות בתיק הפלילי ובהליכים למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, ולכן הוא היה רשאי לשלוח את ארבעת המכתבים על כל האמור בהם, היא טענה מופרכת וחסרת יסוד ודינה להידחות.

28 . למעשה, הנאשם לא השלים עם החלטתה של כבוד השופטת גילת שלו מיום 3.10.11 בתיק הפלילי בדבר שליחתו לבדיקה פסיכיאטרית באופן כפוי, וגם לא עם החלטתה מיום 31.10.11 להורות על הפסקת ההליכים כנגדו ומתן צו אשפוז כפוי כנגדו וגם לא עם החלטתה מיום 12.9.12 שלא לחדש את ההליכים בעניינו על מנת לאפשר לו להוכיח את חפותו.

29. דא עקא, הנאשם לא הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, בשום שלב, לעניין התיק הפלילי שהתנהל כנגדו בבית משפט השלום באשדוד, כפי שמתחייב על פי דין. הנאשם לא ערער על החלטתה של כבוד השופטת גילת שלו מיום 31.10.11 להפסיק את ההליכים המשפטיים כנגדו ולהורות על אשפוזו.

30. דרך המלך לתקיפת החלטות שיפוטיות היא על ידי הגשת ערעור לערכאה גבוהה יותר. במקום זאת, הנאשם בחר לשלוח את המכתב השני, השלישי והרביעי, תוך כינוי כבוד השופטת גילת שלו וכבוד סגן הנשיא השופט גיל דניאל, במילות גנאי ובדברי בלע מחפירים. הנאשם גם השתלח באופן חסר רסן בנציגת המדינה שהופיעה בתיק הפלילי מטעם פרקליטות מחוז דרום, עו"ד הילה דרימר, וגם בסגנית הפסיכיאטר המחוזי של מחוז דרום, ד"ר מילה רזניק, שהכינה את חוות הדעת הפסיכיאטרית לגביו לפי הוראת בית המשפט.

31. בנוסף, הייתה פתוחה הדרך בפני הנאשם להביא חוות דעת פסיכיאטרית נגדית לשם הפרכת האמור בחוות הדעת שהכינה סגנית הפסיכיאטר המחוזי של מחוז דרום, ד"ר מילה רזניק, וזאת כדי להוכיח את טענתו שאינו זקוק לטיפול פסיכיאטרי. בפועל, הוא לא עשה כן. נהפוך הוא, הנאשם התייצב לאשפוז בבית החולים בבאר יעקב וקיבל את הטיפול התרופתי שעליו המליצו הרופאים הפסיכיאטרים שטיפלו בו.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

32. יתר על כן, לפי חוות הדעת הפסיכיאטרית הפרטית שהובאה על ידי הנאשם לתמיכה בבקשתו לחידוש ההליכים בתיק הפלילי (נ/9),לאחר ששוחרר מהאשפוז הכפוי, הוא המשיך לקבל טיפול תרופתי פסיכיאטרי במשך שישה חודשים. כמו כן, באותה חוות דעת לא נאמר שהטיפול הפסיכיאטרי התרופתי הזיק לנאשם בשל היותו טיפול מיותר שניתן לאדם שהוא בריא בנפשו.

33. בנוסף, הנאשם לא הגיש ערעור על החלטותיו של כבוד השופט אלון רום לגבי הבקשות שהגישה ליאת למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגדו. במקום זאת, בחר לשלוח את המכתב הראשון, את המכתב השני ואת המכתב הרביעי, שבהם רשם גידופים וחרפות שמופנים כלפי כבוד השופט אלון רום וכלפי סגן הנשיא של בית המשפט שבו כיהן כבוד השופט אלון רום והוא כבוד השופט גיל דניאל. בנוסף, במכתב השני שנשלח בשנת 2013, רשם דברי נאצה שמופנים כלפי כבוד השופט אריאל חזק שדן בבקשתה של ליאת למתן צו למניעת הטרדה מאיימת עוד בשנת 2009.

34. ב-בג"צ 433/87 **רכטמן נ' לשכת עורכי הדין, מחוז תל אביב-יפו**, פ"ד מא(4) 606, 610 (1987), כבוד הנשיא שמגר קבע כדלקמן:

> "**החלטה שיפוטית אינה מחוסנת מפני ביקורת. אומנם חינוך לכיבוד החוק גם כולל בחובו את הכוונת ליבו של בעל דין לכך, שאת הכרעותיו של בית משפט יש לקבל ולכבד, בין אם ההחלטה היא לזכותו של בעל הדין ובין אם היא לחובתו. שלטון החוק כרוך בשמירה מתמדת על האמון במוסדות המשפט, ומי שמבקש לשקוד על השרשתו, חייב גם להקפיד בכך, שהביקורת על הפסיקה תהיה מכובדת, מרוסנת וענייינית ותתייחס לתוכנם של דברים ולא תפגע ללא הצדקה וללא צורך בתדמיתם של השופטים. סיכומו של דבר, אין רבותא בכיבודו של שלטון החוק ובקבלת מרותו, כאשר זוכים בהתדיינות ובית המשפט מקבל עמדתך; המבחן לקבלת מרותו של הדין, לגילוי התנהגות סובלנית ולטיפוח יחסי כבוד לערכי המשפט, הוא בעת שדעתו של המבקר איננה מתקבלת**."

35. במקרה שבפניי, המזור לתחושותיו של הנאשם שנפגעו זכויותיו הדיוניות בשני הנושאים שהתנהלו בעניינו בבית משפט השלום באשדוד, הוא על ידי תקיפת ההחלטות שניתנו בעניינו בפני ערכאה גבוהה יותר ולא על ידי השתלחות נטולת רסן בשופטים שדנו בעניינו או בפרקליטה מפרקליטות מחוז דרום ובסגנית הפסיכיאטר המחוזי של מחוז דרום, שמילאו את תפקידם על פי דין. יתר על כן, גם אם בסופו של יום, טענותיו לא היו מתקבלות, לאחר מיצוי כל זכויותיו על פי דין, לרבות מיצוי הליכי הערעור (שכאמור, הדבר לא נעשה), שומה עליו לכבד את החלטותיה של הרשות השופטת.

ו. <u>הטענה לכפל אישום: העלבת עובד ציבור וזילות בית משפט</u>

ו.1. <u>דברי הקדמה</u>

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

36. הנאשם טען שקיים כפל בהוראות החיקוק שיוחסו לו בכל אחד מארבעת האישומים. לטענתו, בעת שמדובר בהעלבה של שופט במסגרת מילוי תפקידו, אין לייחס לנאשם הן את העבירה של העלבת עובד ציבור והן את העבירה של זילות בית משפט. ייאמר כבר עתה שטענה זו מקובלת עלי ולדעתי העבירה של העלבת עובד ציבור נבלעת בתוך העבירה של זילות בית משפט ולכן לא היה מקום לייחס לנאשם את שתי העבירות יחדיו. כפי שיוסבר בהרחבה בהמשך, בכל אחד מארבעת האישומים, בעת שמדובר בעלבונות שמופנים כלפי שופטים, יש להרשיע את הנאשם בעבירה המושלמת של זילות בית משפט, דבר שמייתר את הצורך להרשיעו בעבירה של העלבת עובד ציבור.

37. ודוק, באישום השלישי מדובר בהעלבה של שופטים וגם של פרקליטה בפרקליטות מחוז דרום וגם של סגנית הפסיכיאטר המחוזי של מחוז דרום. בכל הנוגע לשופטים, העבירה של העלבת עובד ציבור נבלעת בתוך העבירה של זילות בית משפט. לעומת זאת, בכל הנוגע לעובדי הציבור שאינם שופטים (עורכת הדין הילה דרימר פרקליטה בפרקליטות מחוז דרום וד"ר מילה רזניק סגנית הפסיכיאטר המחוזי), העבירה של העלבת עובד ציבור ממשיכה להיות רלוונטית ועומדת בפני עצמה.

ו.2. כפל אישום - מהו?

38. בפסיקה נקבע כי בעת ניסוח כתב האישום, על התובע להימנע מכפל אישום על ידי ייחוס לנאשם מספר הוראות חיקוק שאחת מהן ממילא נבלעת בתוך רעותה (ע"פ 60/81 גור נ' מדינת ישראל פ"ד לו(4) 505, 524-525 (1982), בדברי כבוד המשנה לנשיא השופט שמגר (כתוארו דאז)).

39. כמו כן, באחד מפסקי הדין צוטטה האמרה "throwing the book at the accused", שלקוחה מהדין האנגלי ושמשמעותה היא שבעת שתובע מנסח את כתב האישום עליו להימנע מלהשליך את כל ספר החוקים על הנאשם (ראו דברי כבוד השופט בך ב-בש"פ 5284/91 לויאן נ' מדינת ישראל פ"ד מו(1) 156, 160 (1991)).

40. מן הראוי להבהיר כי מעיקר הדין אין איסור לכלול בכתב האישום מספר עבירות שנובעות מתוך אותה מסכת עובדתית, וזאת לאור הוראות סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: **חוק סדר הדין הפלילי**) ואשר מורה כדלקמן:

> "**בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה.**"

41. מכוח האמור בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט לא בודק את הטענה של כפל אישום במישור של האחריות, קרי בית המשפט לא בודק אם אכן קיימת כפילות בין הוראות החיקוק השונות שיוחסו לנאשם בכתב האישום, אלא מתמקד רק בשאלת העונש. למעשה, בית המשפט יוצא מתוך ההנחה שממילא הנאשם לא יינזק במישור העונש מעצם כך שהורשע בשתי עבירות שנובעות מאותו

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

מעשה. כך למשל, באחד מפסקי הדין נטענה הטענה שאין להרשיע את הנאשם גם בעבירה של "התעללות בקטין" וגם בעבירה של "תקיפת קטין". טענה זו נדחתה תוך הפניה לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי, וזאת מבלי לבדוק אם אכן מדובר בכפל אישום, או לא)ע"פ 3682/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (28.1.14), פסקה 32 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

42. היוצא מכל אשר נאמר עד כה הוא שאין איסור בדין לכלול באותו כתב אישום מספר עבירות, גם אם הן דומות, ואשר נובעות מאותה מסכת עובדתית. עם זאת, במקרים מסוימים, הדבר ייראה כלא ראוי. על מנת לבדוק אם מדובר במקרה של גיבובי אישומים שלא לצורך, או לא, התגבש בפסיקה מבחן שאקרא לו לצורך הדיון שבפניי כ-"**מבחן ההיבלעות**".

43. לפי "מבחן ההיבלעות", כדי לבחון אם מדובר בכפל אישום, בית המשפט בודק תחילה את שאלת האחריות לביצוען של כל אחת מהעבירות נשוא הטענה של כפל אישום, בנפרד. לאחר מכן, אם ימצא שניתן להרשיע את הנאשם בשתי העבירות, בית המשפט בוחן אם אחת העבירות נבלעת ברעותה, וזאת על פי מספר פרמטרים שאעמוד עליהם בהמשך. אם בית המשפט מגיע למסקנה שקיימת היבלעות של אחת העבירות ברעותה, אזי, ירשיעו רק בעבירה אחת ולא ירשיעו בעבירה הנוספת שנבלעה בתוכה. לעומת זאת, אם בית המשפט יתרשם שאין היבלעות של עבירה אחת ברעותה, וכל אחת מהן עומדת בפני עצמה, אזי, ירשיע את הנאשם בשתי העבירות.

44. במסגרת "מבחן ההיבלעות" סוגיית הסעד בשל כפל האישום נבחנת בשלב הכרעת דין וזאת להבדיל מסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי שנותן שסתום בטחון לנאשם רק בשלב גזירת הדין על ידי כך שלא יוענש פעמיים.

45. אביא להלן מספר דוגמאות מהפסיקה לאופן יישום מבחן ההיבלעות, וזאת כאשר מועלית טענה על ידי הנאשם כי המאשימה ייחסה לו כפל אישום בגין אותו מעשה:

א. ע"פ 132/57 נכט נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד יא 1544, 1555 (1957). במקרה זה המערער עקף רכב מצד ימין וזאת פחות משלושים מטר מצומת. לפיכך, יוחסו לו בכתב האישום שתי עבירות, עבירה של "עקיפת רכב מצד ימין" וכן עבירה של "ביצוע עקיפה פחות משלושים מטר מצומת". המערער טען שמדובר בכפל אישום בגין אותו מעשה. טענתו נדחתה מאחר ונקבע ששתי העבירות אינן נבלעות אחת בשנייה וכי לכל אחת מהן קיום עצמאי משלה ולכל אחת מהן יסוד עובדתי שונה שבא לקדם תכלית שונה.

ב. ע"פ 511/73 יחזקאל נ' מדינת ישראל פ"ד כט(1) 32, 34-35 (1974). כאן נקבע שעבירה של "הפרת אמונים" נבלעת בתוך עבירת "השוחד". יוצא מכך, אם הנאשם הורשע בעבירת השוחד, אזי אין מקום להרשיעו גם בעבירה של הפרת אמונים. לעומת זאת, אם הנאשם יזוכה מעבירת השוחד, ויוכחו רכיבי עבירת הפרת האמונים, אזי יש להרשיעו בעבירה האחרונה. על כן, העבירה של הפרת אמונים היא עבירה חלופית לעבירת השוחד בתוך אותו כתב אישום, ולא עבירה מצטברת (ראו גם ע"פ 1877/99 מדינת ישראל נ' בן עטר פ"ד נג(4) 695, 712, 718

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

((1999)).

ג. ע"פ 705/77 ועקנין נ' מדינת ישראל פ"ד לג(2) 365, 366-368 (1979). במקרה דנן יוחסו למערער בכתב האישום, בין השאר, עבירה של "הברחת טובין" ללא תשלום מכס וכן עבירה של "השתמטות מתשלום מכס". בית משפט קמא הרשיע את המערער בשתי העבירות ובית המשפט העליון קבע שהעבירה הקלה יותר של "הברחת טובין" נבלעת בתוך העבירה החמורה יותר של "השתמטות מתשלום מכס" ולכן זיכה אותו מהעבירה הקלה. במקרה זה בית במשפט בדק את היסוד הנפשי שבשתי העבירות ומצא שהוא מאוד דומה, גם אם לא חופף.

ד. ע"פ 3728/04 **דווירי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.7.05). במקרה זה, המערערים נכנסו למכון ליווי, תקפו את בעלי המקום, גנבו את כספם ונעלו את חלק מהנשים שהיו במכון הליווי באחד החדרים. בגין כך יוחסו להם בכתב האישום, בין השאר, עבירות של "שוד בנסיבות מחמירות", "גרימת חבלה בנסיבות מחמירות" ו- "כליאת שווא". המערערים הורשעו בבית משפט קמא בשלוש העבירות האמורות. בערעורם לבית המשפט העליון טענו ששתי העבירות האחרונות נבלעות בתוך העבירה של "שוד בנסיבות מחמירות". הטענה שהעבירה של "גרימת חבלה בנסיבות מחמירות" נבלעת בתוך עבירת ה-"שוד בנסיבות מחמירות" נתקבלה ולכן זוכו ממנה, בהסכמת המשיבה. לעומת זאת, הטענה שעבירת "כליאת השווא" נבלעת בתוך העבירה של "שוד בנסיבות מחמירות" נדחתה לאחר שבית המשפט העליון בחן את רכיבי כל אחת מהעבירות בנפרד ומצא שכל אחת מהן עומדת בפני עצמה.

ה. ע"פ 8325/05 **בלס נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10.1.07). במקרה זה המערערים טענו ל-"כפל אישום" בשל כך שהורשעו על ידי בית משפט קמא הן בעבירה של "עשיית פעולה ברכוש בידיעה שהוא רכוש אסור" והן בעבירה של "עשיית פעולה ברכוש אסור במטרה להסוות את מקורו", שתיהן לפי חוק איסור הלבנת הון תש"ס - 2000. בית המשפט העליון דחה את הטענה לאחר שבחן את הערכים החברתיים המוגנים שבשתי העבירות ומצא שאינם חופפים ולכן קבע, שלמרות שאותו מעשה עובדתי מקים את שתי העבירות יחדיו, עדיין שתיהן יכולות לדור בכפיפה אחת ולא מדובר בכפל אישום.

ו. ע"פ 5905/04 **סלומון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (9.10.07). במקרה זה המערער הורשע בבית המשפט המחוזי, בין השאר, בשתי עבירות שיוחסו לו בכתב האישום והן "סרסרות לזנות" ו-"סחר בבני אדם". המדינה טענה בשלב הערעור שמשהורשעו הנאשמים בעבירה של "סחר בבני אדם", אזי מתקיימים ממילא רכיבי העבירה של "סרסרות לזנות" ומאחר ומדובר בשתי עבירות נפרדות עם תכלית שונה, יש להשאיר את ההרשעה בשתיהן על כנה. בית המשפט העליון דן בתכלית החברתית הטמונה בשתי העבירות וקבע כי לעתים עבירת ה-"סרסרות לזנות" עשויה להיבלע בעבירה של "סחר בבני אדם" ולעתים לא ויש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו. במקרה זה, נקבע שעובדות המקרה אמנם מקימות את העבירה של "סחר בבני אדם", אך אינן מקימות את העבירה של "סרסרות לזנות", ולכן המערערים זוכו מהעבירה האחרונה.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ז. ע"פ 5905/04 **עבאס נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (31.7.07). במקרה זה, המערער הורשע על ידי בית משפט קמא בשתי עבירות שיוחסו לו בכתב האישום והן "הסתננות" ו-"כניסה לישראל שלא כחוק". בשלב הערעור, המערער טען שיש לזכותו משתי העבירות ולחילופין לזכותו מהעבירה של "כניסה לישראל שלא כחוק" עקב היבלעותה בעבירת ה-"הסתננות", כאשר היסוד העובדתי זהה. הטענה החלופית התקבלה בהסכמת המדינה והמערער זוכה מהעבירה של "כניסה לישראל שלא כחוק" ובעוד שההרשעה בעבירת "ההסתננות" נותרה בעינה.

ח. ע"פ 2103/07 **הורוביץ נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (31.12.08). במקרה זה, המערער הורשע בעבירה של "מרמה והפרת אמונים בתאגיד" (לפי סעיף 425 לחוק העונשין) וכן בעבירה של "הנעה בתרמית" (לפי סעיף 54 לחוק ניירות ערך התשכ"ח - 1968). כאן נטען שהעבירה של "מרמה והפרת אמונים בתאגיד" נבלעת בתוך העבירה של "הנעה בתרמית". הטענה נדחתה ונקבע כי שתי העבירות הינן בעלות יסודות שחלקם משותפים וחלקם שונים זה מזה, וזאת אף אם די במעשה או מחדל יחיד כדי להביא לגיבושה של כל אחת מהעבירות. בנוסף, נקבע שהאינטרס החברתי המוגן בכל אחת מהעבירות הוא שונה (פסקאות 234-239 לפסק הדין).

46. עינינו הרואות כי במסגרת "מבחן ההיבלעות", בית המשפט העליון עושה שימוש במבחני משנה שונים על מנת לערוך את ההשוואה שבין העבירות שלגביהן נטענת טענת כפל אישום. לעתים, בית המשפט משווה בין רכיבי היסוד העובדתי של שתי העבירות נשוא טענת כפל אישום. לעתים, בית המשפט משווה בין מהות היסוד הנפשי של שתי העבירות. לעתים, בית המשפט משווה בין התכליות של שתי העבירות והערך החברתי המוגן שבהן. ולעתים, בדיקת הטענה של כפל אישום נעשית תוך שימוש משולב במבחני המשנה האמורים.

ו.3. יישום מבחן ההיבלעות

47. אבחן כעת את השאלה האם בעת שמדובר בהעלבת שופט במסגרת מילוי תפקידו, העבירה של העלבת עובד ציבור נבלעת בתוך העבירה של זילות בית משפט, או לא.

48. העבירה של העלבת עובד ציבור מוגדרת בסעיף 288 לחוק העונשין כדלקמן:

"**המעליב בתנועות, במילים או במעשים, עובד ציבור, או דיין או פקיד של בית דין דתי או חבר ועדת חקירה לפי חוק ועדות חקירה, תשכ"ט -1968, כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי תפקידם דינו - מאסר שישה חודשים**."

49. העבירה של זילות בית משפט מוגדרת בסעיף 255 לחוק העונשין ואשר מורה כדלקמן:

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

"האומר או כותב דבר על שופט או דיין לעניין כהונתו בכוונה לפגוע במעמדו, או מפרסם דברי גידוף נגד שופט או דיין כדי להכשיל או לבזות את דרכי השפיטה, דינו - מאסר 3 שנים, אולם ביקורת כנה ואדיבה לטיב החלטתו של שופט או דיין בדבר שיש בו עניין לציבור לא תהא עבירה לפי סעיף זה."

50. מבדיקת הפסיקה עולה שבעת שמדובר בעבירה של העלבת שופט במסגרת מילוי תפקידו, אין גישה אחידה לגבי סוג העבירה שתיוחס לנאשם בכתב האישום. במקרים מסוימים התביעה בחרה לייחס לנאשם בכתב האישום רק את העבירה של זילות בית משפט ללא העבירה של העלבת עובד ציבור (רע"פ 3817/97 **סובול נ' מדינת ישראל,** פ"ד נב(3) 247 (1998); ת"פ (שלום-עכו) 47795-10-11 **מדינת ישראל נ' משלב** (פורסם בנבו, 12.10.2016); ת"פ 30796-04-14 (שלום-רשל"צ) **מדינת ישראל נ' ואן קול** (פורסם בנבו, 19.7.2016); ת"פ (שלום-רשל"צ) 3018/09 **פרקליטות מחוז תל אביב נ' אטמזגוין** (פורסם בנבו, 4.5.2011)).

51. במקרים אחרים התביעה ייחסה לנאשם בכתב האישום רק את העבירה של העלבת עובד ציבור וללא העבירה של זילות בית משפט (רע"פ 4145/15 **בן יששכר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.6.15); ע"פ (מחוזי-חיפה) 2098/02 **אעלימי נזאר, עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.5.2002)).

52. לעומת זאת, ישנם מקרים בפסיקה שיוחסו לנאשם בכתב האישום הן את העבירה של העלבת עובד ציבור והן את העבירה של זילות בית משפט והורשע בשתיהן (ע"פ (מחוזי-חיפה) 2564/02 **שיבלי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.5.2003); ת"פ (שלום-חיפה) 3649/04 **מדינת ישראל נ' שומשונוב** (פורסם בנבו, 13.7.2005)).

53. והיה גם מקרה שבאותו כתב אישום שהכיל שלושה אישומים שעניינם העלבת שופט במילוי תפקידו, בשני אישומים יוחסה לנאשם רק העבירה של זילות בית משפט ובאישום השלישי רק העבירה של העלבת עובד ציבור (ת"פ (שלום-ירושלים) 2744/00 **לשכת תביעות ירושלים נ' מאיר** (פורסם בנבו, 12.11.2002)).

54. בעיניי, כאשר מדובר בהעלבה של שופט בנוגע למילוי תפקידו, על התביעה בעת ניסוח כתב האישום להסתפק בעבירה אחת מתוך השתיים, היינו או העלבת עובד ציבור או זילות בית משפט, אך לא שתיהן יחד באותו אישום. על התובע לשקול את נסיבותיו של כל מקרה ומקרה ולהחליט איזו עבירה הוא בוחר לייחס לנאשם, הקלה יותר של העלבת עובד ציבור, או החמורה יותר של זילות בית משפט.

55. העבירה של העלבת עובד ציבור נדונה בהרחבה בהרכב מורחב של תשעה שופטים בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** פ"ד סה (1) 23 (2011) (להלן: **הלכת אונגרפלד**). כמו כן, בית המשפט העליון חזר ודן ברכיבי העבירה של העלבת עובד ציבור, שוב בהרכב מורחב של תשעה שופטים, ברע"פ 5991/13 **סגל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.11.17) (להלן: **הלכת סגל**) שבה נקבע שהלכת **אונגרפלד** בעינה עומדת תוך הוספת חידודים לגבי אופן יישומה של העבירה של העלבת עובד ציבור.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

56. על מנת להבהיר את עמדתי שהעבירה של העלבת עובד ציבור נבלעת בתוך העבירה של זילות בית משפט ולכן אין לייחס לנאשם את שתיהן באותו אישום, אערוך להלן השוואה בין מאפייני העבירה של העלבת עובד ציבור ובין מאפייני העבירה של זילות בית משפט:

א. היסוד העובדתי: בשתי העבירות, יש רכיב של "העלבה". בשתי העבירות יש רכיב שמושא ההעלבה צריך להיות עובד ציבור. "שופט" היא קטגוריית משנה של "עובד ציבור". בשתי העבירות צריך שההעלבה תתייחס לתפקידו המוסדי של עובד הציבור, קרי שמדובר בהעלבה במסגרת מילוי תפקידו ולא במסגרת חייו הפרטיים. ליסוד העובדתי בעבירה של העלבת עובד ציבור, ראו הלכת **אונגרפלד**, פסקה 10 בדברי כבוד השופט פרוקצ'יה. ליסוד העובדתי בעבירה של זילות בית משפט ראו דבריו של כבוד השופט קדמי ב-רע"פ 3817/97 **סובול נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 247, 251-252 (1998). על פניו, נראה כי היסוד העובדתי של העבירה של העלבת עובד ציבור נבלע בתוך היסוד העובדתי של העבירה של זילות בית משפט.

ב. היסוד הנפשי: העבירה של העלבת עובד ציבור, מחייבת קיום מחשבה פלילית רגילה מצד העושה, קרי מודעות לטיב המעשה ולהתקיימות הנסיבות ולא נדרשת כוונה מיוחדת להעליב את עובד הציבור או לפגוע בו לצורך קיום העבירה (הלכת **אונגרפלד**, פסקה 10 בדברי כבוד השופטת פרוקצ'יה). לעומת זאת, בעבירה של זילות בית משפט נדרשת כוונה לפגוע במעמדו של שופט או להחשיד או לבזות את דרכי השפיטה (ע"פ 364/73 **זיידמן נ' מדינת ישראל** פ"ד כח(2) 620, 622, 626 (1974); בג"צ 433/87 **רכטמן נ' לשכת עורכי הדין, מחוז תל אביב יפו** פ"ד מא(4) 606, 611 (1987)).

כידוע, בעת שמתקיים יסוד נפשי של "כוונה", מטבע הדברים הוא מכיל בתוכו גם את היסוד הנפשי של "מודעות". על כן, למרות שאין חפיפה ביסוד הנפשי שבין שתי העבירות, למעשה, היסוד הנפשי של "מודעות" שבעבירה של העלבת עובד ציבור נבלע בתוך היסוד הנפשי של "כוונה" שבעבירה של זילות בית משפט.

ג. הערך המוגן: הערך המוגן הניצב בבסיסה של העבירה של העלבת עובד ציבור, הוא הבטחת תפקודו התקין של השירות הציבורי וזאת להבדיל מהגנה על האינטרס הפרטי של העובד. תכלית העבירה של העלבת עובד ציבור היא להגן על עובד הציבור מפני עלבונות אך זאת כאמצעי להבטחת יכולתו למלא את תפקידו (הלכת **סגל**, פסקאות 19-20 בדברי כבוד הנשיאה (בדימוס) נאור). בעבירה של זילות בית משפט הערך המוגן הוא זהה ומטרתו להבטיח את תפקודו התקין של מוסד השפיטה (רע"פ 3817/97 **סובול נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 247, 252 (1998)).

ד. הריסון שנדרש מרשויות התביעה בהגשת כתבי אישום: בעבירה של העלבת עובד ציבור, התביעה נדרשת לנהוג בריסון בבואה להחליט אם להגיש כתב אישום בגין אותה עבירה וזאת בשל הצורך להגן על חופש הביטוי לבקר את רשויות השלטון (הלכת **סגל**, פסקאות 22-23 בדבריה של כבוד הנשיאה (בדימוס) נאור). אותו ריסון נדרש גם בבוא התביעה להחליט אם להגיש כתב אישום בעבירה של זילות בית משפט בשל הצורך להגן על חופש הביטוי בהשמעת דברי ביקורת על

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

החלטות שיפוטיות (בג"צ 506/89 **ידידיה בארי, עו"ד נ' אמירה כוכבא-שבתי, ראש מדור תביעות** פ"ד מד(1) 605, 612 (1990) בדברי כבוד השופט ברק (כתוארו דאז); בג"צ 3087/99 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי** לממשלה פ"ד נד(1) 414, 416-417 (2000) בדברי כבוד הנשיא ברק).

57. לסיכום, עינינו הרואות כי יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור הם דומים מאוד ליסודות העבירה של זילות בית משפט. בנסיבות אלה, הנני קובע שבכל אחד מארבעת האישומים, בעת שמדובר בהעלבה שמכוונת כלפי שופט/ת, העבירה של העלבת עובד ציבור, נבלעת בתוך העבירה של זילות בית משפט. על כן, כפי שיוסבר בהרחבה בהמשך, בעת שמדובר באירוע של העלבה של שופט/ת, בכל אחד מארבעת האישומים, הנאשם יורשע רק בעבירה של זילות בית משפט ולא בעבירה של העלבת עובד ציבור. כמו כן, כפי שיוסבר בפרק הבא, יש להרשיע את הנאשם בכל אחד מארבעת האישומים בעבירה המושלמת ולא בעבירת הניסיון.

ז. <u>העבירה המושלמת או עבירת הניסיון</u>

58. בכל אחד מארבעת האישומים, הנאשם שלח מכתבים שכוללים בתוכם גידופים ודברי נאצה

כנגד שופטים שכיהנו באותה עת בבית משפט השלום באשדוד. באישום השלישי ישנה התייחסות מעליבה גם לפרקליטה בפרקליטות מחוז דרום וגם לסגנית הפסיכיאטר המחוזי של מחוז דרום. באישום הראשון, השלישי והרביעי, יוחסו לנאשם עבירות של "ניסיון" להעלבת עובד ציבור ו-"ניסיון" לזילות בית משפט, בעוד שבאישום השני יוחסה לנאשם העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור והעבירה המושלמת של זילות בית משפט.

59. כאן עולה השאלה מה הבסיס המשפטי להבחנה שנערכה על ידי התביעה בעת ניסוח כתב האישום בין עבירת הניסיון לבין העבירה המושלמת, כאשר בכל ארבעת המכתבים שאותם שלח הנאשם הוא השתמש בשפה בוטה, מעליבה ופוגענית כנגד עובדי ציבור שונים.

60. יוזכר, כתב האישום הוגש לבית המשפט בחודש אוגוסט 2016 ובאותה העת הייתה אי בהירות בפסיקה שניתנה על ידי הערכאות הנמוכות לגבי השאלה האם לצורך התגבשות העבירה של העלבת עובד ציבור, על האמירה המעליבה להגיע לידיעתו של מושא העלבה, או לא. נכון לאוגוסט 2016, עת שהוגש כתב האישום שבפניי לבית משפט השלום ברמלה, בית המשפט העליון טרם אמר את דברו בשאלה זו.

61. ב-3.7.02 פורסמה הנחיית היועץ המשפטי לממשלה שמספרה 4.1103 ועניינה "**הגשת כתבי אישום בעבירות של העלבת עובד ציבור וזילות בית משפט**" ואשר עודכנה בפברואר 2006 (ת/14) (להלן: **הנחיית היועמ"ש**).

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

62. בנוגע לעבירה של העלבת עובד ציבור, בפסקה 5 תחת הכותרת "היסוד העובדתי", נאמר בהנחיית היועמ"ש כדלקמן:

> "**אשר לשאלה אם התגבשות יסודות העבירה מותנית בכך שהעבירה תובא לידיעתו של עובד הציבור - בתי משפט שלום נחלקו בדעותיהם**:
>
> ... (*הפנייה לפסיקה של בתי משפט שלום- ה'א'ש'*)
>
> **ככלל, העמדה לדין בעבירה זו תהא רק כאשר דברי ההעלבה נאמרו בפני עובד הציבור או שנאמרו בנסיבות בהן סביר להניח כי הדברים יגיעו לידיעתו של עובד הציבור והמעליב היה מודע לאפשרות זו [ראו בהקשר זה: ע"פ 2034/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל (לא פורסם) הבוחן סוגיה זו ביחס לעבירת האיומים]."**

63. יוזכר, פסק הדין של בית המשפט העליון בעניין **שמואל לם** שהובא בהנחיית היועמ"ש הוא רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 95 (להלן: **פסק דין לם**). כאן נדון מקרה שבו המערער אמר לעובדת סוציאלית שעימה נפגש שירצח את אשתו. כאן נתעוררה השאלה האם עת שמושא האיום (אשתו של המערער) לא ידעה על האיום, האם עצם אמירת הדברים מהווה עבירת איומים. בית המשפט קבע שאמירת הדברים בפני העובדת הסוציאלית הינה בגדר ביצוע של העבירה "המושלמת" של איומים כנגד העובדת הסוציאלית, וזאת להבדיל מאשתו של המערער שלא ידעה עליהם והדברים לא נקלטו בחושיה ולכן כלפי האישה מדובר בעבירה של "ניסיון לאיים".

64. על כן, לפי פסק דין **לם**, אם הנאשם היה מאיים לרצוח את אשתו בנוכחותה והאיום האמור נקלט בחושיה, אזי מתגבשת העבירה המושלמת של איומים מאחר והאיום הגיע לידיעתה של מושא האיום (אשתו). לעומת זאת, בעת שהנאשם בפסק דין **לם** אמר שירצח את אשתו בפני צד ג', אזי כלפי אשתו מתגבשת העבירה של ניסיון לאיומים ולא העבירה המושלמת של איומים, וזאת מאחר והאיום לא הגיע לידיעתה.

65. על כן, בהנחיית היועמ"ש שמטרתה להנחות תובעים בעת ניסוח כתב אישום בעבירה של העלבת עובד ציבור ובעבירה של זילות בית משפט, נעשתה אנלוגיה מההלכה שנקבעה בפסק דין **לם** לגבי עבירת האיומים. לפי הנחיית היועמ"ש, אם האמירות המעליבות הגיעו לידיעתו של עובד הציבור מושא ההעלבה, אזי מתגבשת העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור. לעומת זאת, אם האמירות המעליבות לא הגיעו לידיעתו של עובד הציבור מושא ההעלבה, אזי מתגבשת העבירה של ניסיון להעלבת עובד ציבור.

66. כמו כן, בהנחיית היועמ"ש לעניין העבירה של זילות בית משפט, תחת הכותרת "שיקול דעת התביעה בהעמדה לדין", נאמר כדלקמן בפסקה 10:

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

"**ככלל, העמדה לדין בעבירה זו תהא רק כאשר דברי הזילות נאמרו בפני השופט או הדיין, או שנאמרו בנסיבות בהן סביר להניח כי הדברים יגיעו לידיעתו של השופט או הדיין והמבזה היה מודע**

לאפשרות זו."

67. על כן, האנלוגיה שהנחיית היועמ"ש עושה מפסק דין **לם** אל תוך העבירה של העלבת עובד ציבור המשיכה להדהד בהמשך ההנחיה גם לגבי העבירה של זילות בית משפט.

68. לפיכך, ברור שבעת ניסוח כתב האישום שבפניי, עמדה לנגד עיני התביעה הנחיית היועמ"ש לגבי אופן הפעלת שיקול הדעת בהעמדה לדין בעבירה של העלבת עובד ציבור ובעבירה של זילות בית משפט, תוך לקיחה בחשבון האם הדברים המעליבים שנרשמו בארבעת המכתבים שאותם שלח הנאשם הגיעו לידיעתו של מושא ההעלבה, או לא.

69. לפי היגיון זה, אם המאשימה התרשמה בעת ניסוח כתב האישום כי הראיות מלמדות שהאמירות המעליבות הגיעו לידיעתו של מושא ההעלבה, אזי בחרה לייחס לנאשם את העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור ואת העבירה המושלמת של זילות בית משפט, כפי שנעשה באישום השני. לעומת זאת, אם המאשימה התרשמה בעת ניסוח כתב האישום כי הראיות מלמדות שהאמירות המעליבות לא הגיעו לידיעתו של מושא ההעלבה, אזי בחרה לייחס לנאשם ניסיון להעלבת עובד ציבור וניסיון לזילות בית משפט, כפי שנעשה באישום הראשון, השלישי והרביעי.

70. השאלה המשפטית האם כדי שתתגבש העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור, יש חובה להוכיח שהאמירה המעליבה הגיעה לידיעתו של מושא ההעלבה, נידונה בפסק דין **סגל** שניתן ביום 2.11.17 בהרכב מורחב של תשעה שופטים אך דעות השופטים נחלקו בשאלה זו. שופטת אחת השיבה על שאלה זו בחיוב (כבוד הנשיאה בדימוס נאור) ושני שופטים הסכימו עם פסק דינה כלשונו, מבלי להביע עמדה לגבי השאלה האמורה (כבוד השופט דנציגר וכבוד השופט פוגלמן). שופטת אחת, סברה שיש להשאיר את ההכרעה בשאלה זו בצריך עיון (כבוד הנשיאה חיות). לעומת זאת, חמישה שופטים מתוך תשעה השיבו על שאלה זו בשלילה (כבוד השופטים: ג'ובראן, מלצר, הנדל, עמית וברון). על כן, הדין היום הוא שאין צורך להוכיח כי עובד הציבור ידע על קיומו של העלבון שהופנה כלפיו כדי שתתגבש העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור.

71. אתחיל עם עמדתה של כבוד הנשיאה (בדימוס) נאור ואשר אימצה את העמדה כפי שהובעה בהנחיית היועמ"ש תוך הפניה לפסק דין **לם**. יובהר, כבוד הנשיאה (בדימוס) נאור נותרה בדעת מיעוט רק בשאלה האם יש להוכיח שדברי העלבון הגיעו לידיעתו של עובד הציבור על מנת שתתקיים העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור. למעשה, כבוד הנשיאה נאור נתנה את פסק הדין העיקרי שלפיו המבקש זוכה בדין ושלתוצאה זו הסכימו כל השופטים פה אחד. בפסקה 54 לחוות דעתה נאמרו הדברים הבאים:

"**מהנחיית היועץ** [*היועץ המשפטי לממשלה - ה'א'ש*] **עולה כי**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

לפחות בעבר היה חוסר אחידות בעניין זה בערכאות נמוכות (סעיף 5). בהנחיה נקבע כי כתבי אישום בגין עבירת העלבה יוגשו רק שהדברים 'נאמרו בפני עובד הציבור או שנאמרו בנסיבות בהן סביר להניח שהדברים יגיעו לידיעתו של עובד הציבור והמעליב היה מודע לאפשרות זו' (סעיף 5). לטעמי, יש להחמיר עוד בעניין זה ולקבוע שהעבירה תחול רק אם העלבון הגיע לידיעת עובד הציבור (השוו: רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 95, 119-123 (2006)), שקבע, בהקשר שונה של עבירת האיומים, כי תנאי להתקיימות אותה עבירה הוא כי האיום נקלט אצל המאוים."

(ההדגשות שלי ה'א'ש')

72. לעומת זאת, חמישה שופטים מתוך תשעה סברו שכדי להוכיח את העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור, אין צורך להוכיח כי העלבון הגיע לידיעתו של עובד הציבור (כבוד השופט עמית, פסקה 1 לחוות דעתו; כבוד המשנה לנשיאה (בדימוס) ג'ובראן, פסקה 12 לחוות דעתו; כבוד השופט הנדל, פסקה 6 לחוות דעתו; כבוד השופטת ברון, פסקה 2 לחוות דעתה; כבוד המשנה לנשיאה מלצר). לאור העובדה שזו דעת הרוב, ברי כי זה הדין היום.

73. אסתפק בציטוט דבריו של כבוד השופט עמית (פסקה 1 לחוות דעתו) שמשקפים את דעת הרוב:

"עיתוי המודעות לעלבון: איני סבור כי מודעותו של עובד הציבור לעלבון היא תנאי הכרחי, כפי שאין להבחין בין פרסום ברבים לבין פניה ישירה לעובד הציבור. זאת, הן לאור התכלית של אמון הציבור ברשות והן על מנת להימנע מהשאלה אם יש חשיבות לעיתוי החשיפה של עובד הציבור לעלבון. הדבר נכון במיוחד בהאידנא, כאשר המדיה החברתית נחשבת ל"כיכר העיר" הווירטואלית, וקשה להניח כי עובד הציבור מודע בזמן אמת או אף זמן רב לאחר מכן לכל דברי הנאצה והעלבונות המוטחים בו באתרים השונים."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

74. יש לציין, שלגבי העבירה של זילות בית משפט, כבר נקבע על ידי בית המשפט העליון שעבירה זו יכולה להתקיים בין אם דברי העלבון נאמרו אל השופט (היינו בפניו או בכתב טענות שמופנה אליו) ובין אם נאמרו על השופט (היינו שלא בפניו או במסמך שלא הגיע לעיונו), וזאת עוד ב-ע"פ 53/49 **וייל נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל** פ"ד ג, 93, 97 (1950) (להלן: הלכת **וייל**). הדברים נאמרו לגבי הנוסח הקודם של סעיף 255 לחוק העונשין, והוא סעיף 131 לפקודת החוק הפלילי, 1936. סבורני

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

שהלכה זו המשיכה לחול גם על הנוסח הנוכחי של העבירה של זילות בית משפט לפי סעיף 255 לחוק העונשין.

75. יתר על כן, כאמור, קיים דמיון רב בין העבירה של זילות בית משפט לבין העבירה של העלבת עובד ציבור, עד כדי היבלעותה של העבירה האחרונה בעבירה הראשונה. לפיכך, לדעתי דעת הרוב בהלכת **סגל** לפיה אין צורך להוכיח שעובד הציבור מושא העלבון ידע על העלבון שמופנה כלפיו על מנת שתתקיים העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור, מחזקת אף יותר את הקביעה הדומה שנקבעה עוד בהלכת **וייל** לעניין העבירה של זילות בית משפט.

76. בנסיבות אלה, מתייתר הצורך לבחון האם מי עובדי הציבור בכל אחד מארבעת האישומים (השופטים בבית משפט השלום באשדוד, הפרקליטה בפרקליטות מחוז דרום וסגנית הפסיכיאטר המחוזי במחוז דרום), ידע על האמירות המעליבות שהופיעו בכל אחד מארבעת המכתבים שנשלחו על ידי הנאשם, וזאת בין לעניין העבירה של העלבת עובד ציבור ובין לעניין העבירה של זילות בית משפט.

77. יוזכר, המאשימה ייחסה לנאשם את העבירה המושלמת של זילות בית משפט והעבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור רק באישום השני ובעוד שבאישום הראשון, השלישי והרביעי, ייחסה לנאשם ניסיון להעלבת עובד ציבור וניסיון לזילות בית משפט.

78. אמור מעתה כי באישום הראשון, השלישי והרביעי יש להרשיע את הנאשם בעבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור ובעבירה המושלמת של זילות בית משפט, אך מאחר וכבר קבעתי שקיים כפל אישום, הנאשם יורשע רק בעבירה המושלמת של זילות בית משפט.

79. כמו כן, באישום השלישי שכולל בתוכו גם עובדי ציבור שאינם שופטים, הנאשם יורשע בעבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור (לגבי עובדי הציבור שאינם שופטים) ובעבירה המושלמת של זילות בית משפט (לגבי עובדי הציבור שהם שופטים).

ח. <u>הטענה שארבעת המכתבים נשלחו כחלק מחופש הביטוי</u>

80. הנאשם טען כי ארבעת המכתבים ששלח בכל אחד מארבעת האישומים חוסים תחת העיקרון של חופש הביטוי שהינו יסוד מסד במשטר דמוקרטי. כפי שיוסבר בהמשך, טענה זו דינה להידחות. את פרק זה אחלק לחמישה חלקים: חופש ביטוי מותר לעומת גידופים וחרפות; האמירות באישום הראשון; האמירות באישום השני; האמירות באישום השלישי; האמירות באישום הרביעי.

ח.1. <u>חופש ביטוי מותר לעומת גידופים וחרפות</u>

81. בהלכת **סגל**, כל השופטים, פה אחד, חזרו על הדברים שכבר נקבעו בהלכת **אונגרפלד**, לפיהם

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

גידופים וחרפות אינם חוסים תחת ההגנה של חופש ביטוי. בהלכת **אונגרפלד** נחלקו דעות השופטים לגבי מהותם של שני המבחנים המרכזיים שלפיהם ניתן למיין עלבונות כלפי עובדי ציבור, כמותרים או כאסורים. מבחנים אלה הם המבחן התוכני והמבחן ההסתברותי. על כן, כבוד הנשיאה (בדימוס) נאור, מצאה לנכון בהלכת **סגל** לחדד את מהותם של שני המבחנים הללו:

א. לגבי המבחן התוכני (פסקאות 28 עד 45 לחוות דעתה של כבוד הנשיאה נאור): נקבע כי גידופים, קללות ונאצות שמשמעותם מתמצת בביטוי של כעס ומחאה אגב התלהטות יצרים, אין להניח להם לשכון תחת יריעת ההגנה שניתנת לחופש הביטוי. התבטאויות מעין אלה, בעלי מטען ערכי שלילי ופוגעני, חורגים מתחומיה של הביקורת הלגיטימית. יש לבחון האם אותם דברים, שנאמרים כנגד עובד הציבור על מילוי תפקידו, הם בגדר ביקורת עניינית ואז יכונו "חופש ביטוי פוליטי" ולכן ייראו כמותרים על אף היותם קשים, צורמים ונוקבים. לעומת זאת, גידופים וחרפות ייראו כאסורים ולכן יהוו עבירה פלילית של העלבת עובד ציבור.

ב. לגבי המבחן ההסתברותי (פסקה 46 לחוות דעתה של כבוד הנשיאה נאור): כבוד הנשיאה נאור חזרה על הדברים שנקבעו בדעת הרוב בהלכת **אונגרפלד** לפיהם העבירה של העלבת עובר ציבור תחול רק אם קיימת וודאות קרובה לכך שההעלבה תביא לפגיעה קשה בעובד הציבור במילוי תפקידו ומכאן גם בשירות הציבורי.

82. יוזכר, התוצאה הסופית של הלכת **אונגרפלד** הייתה שהמערער הורשע בעבירה של העלבת עובד ציבור עקב כך שעמד מחוץ לתחנת המשטרה עם שלטים וכינה שוטר שעבד בתחנה כ-"**מושחת**". כאשר בוחנים את הפסיקה של בית המשפט העליון שניתנה בפרק הזמן שבין המועד שבו ניתנה הלכת **אונגרפלד** לבין המועד שבו ניתנה הלכת **סגל**, אנו רואים שהרשעות בשל גידופים וחרפות של עובדי ציבור המשיכו לעמוד בעינן. כך למשל:

א. ע"פ 4792/11 **אורון כהן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.2.12) פסקה 17 לפסק דינו של כבוד השופט ג'ובראן. נקבע שאמירה לשוטרת "**זונה, בת זונה ושרמוטה**" ולשוטר "**כל המשטרה מניאק, אתה נאצי וכל המשטרה נאצים**" מקיימת את העבירה של העלבת עובד ציבור. כמו כן, נדחתה טענתו של המערער לפיה יש לזכותו מאחר והדברים נאמרו בעידנא דריתחא.

ב. רע"פ 8062/13 **אלכס ברזק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (9.4.14) פסקה 10 להחלטתו של כבוד השופט מלצר. נקבע שאמירה לשוטרים שעצרו את המבקש "**בני זונות, מניאקים, מזדיינים בתחת**" מקיימת את העבירה של העלבת עובד ציבור.

83. לפסק הדין של בית המשפט העליון בעבירה של העלבת עובד ציבור שניתן לאחר הלכת **סגל** ראו: רע"פ 462/18 **מרדכי יוסף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.5.18). במקרה זה עורך דין שייצג נאשם בבית משפט לתעבורה התפרץ כלפי התובע המשטרתי בבית המשפט ואמר לו בצעקות "**אתה**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

אפס, אתה קטן, אתה שווה לתחת, אתה טוניסאי מסריח, אני לא רואה אותך ממטר, יא זין. אתה תובע קטן, מי אתה חושב שאתה, יא זבל, יא חרא". עורך הדין הועמד לדין פלילי בגין ביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור והורשע. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכן נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

84. הדברים שנאמרו לגבי העבירה של העלבת עובד ציבור בפסק דין **אונגרפלד** ובפסק דין **סגל**, לפיהם גידופים וחרפות כלפי עובדי ציבור במילוי תפקידם, הם בגדר עבירה, הם טובים ונכונים גם לגבי העבירה של זילות בית המשפט. לדעתי, לאור הדמיון הרב בין העבירה של העלבת עובד ציבור ובין העבירה של זילות בית משפט, ניתן להחיל את המבחן התוכני ואת המבחן ההסתברותי שנקבעו לגבי העבירה של העלבת עובד ציבור לצורך הבחנה בין חופש ביטוי מותר לבין גידופים וחרפות אסורים, גם לעניין העבירה של זילות בית משפט.

85. למען הנוחות, אביא בשנית את נוסחו של סעיף 255 לחוק העונשין שמגדיר את העבירה של זילות בית המשפט:

> "**האומר או כותב דבר על שופט או דיין לעניין כהונתו במטרה לפגוע במעמדו, או מפרסם דברי גידוף נגד שופט או דיין כדי להחשיד או לבזות את דרכי השפיטה, דינו - מאסר שלוש שנים. אולם ביקורת כנה ואדיבה לטיב החלטתו של שופט או דיין בדבר שיש בו עניין לציבור, לא תהא עבירה לפי סעיף זה**."

86. העבירה של זילות בית המשפט אוסרת אמירה או כתיבה של דברים לעניין כהונתו של שופט במטרה לפגוע במעמדו. כמו כן, קיים איסור לפרסם "**דברי גידוף**" נגד שופט שמטרתם להחשיד או לבזות את דרכי השפיטה. אולם, קיימת הגנה לנאשם מקום שהשמיע "**ביקורת כנה ואדיבה**" לטיב החלטתו של שופט בדבר שיש בו עניין לציבור.

87. אביא מספר דוגמאות מהפסיקה שבהן נקבע שההתבטאויות שנשמעו בהם כלפי שופטים, מקיימות את העבירה של זילות בית משפט:

א. ע"פ 364/73 **זיידמן נ' מדינת ישראל** פ"ד כח(2) 620 (1974). המערער היה צד במשפט אזרחי שהתנהל בבית המשפט המחוזי בתל אביב, ובעמדו על דוכן העדים השופטת העירה לו והוא נעלב מדבריה ולכן ביקש שהטיפול בתיק יועבר לשופט אחר. בהמשך, שלח מכתב למנהל בתי המשפט עם העתקים לשר המשפטים ולשופטת שדנה בעניינו וחזר על בקשתו שהטיפול בתיק יועבר לשופט אחר. במכתב ציין שהשופטת "**לא זוכרת את תוכן השבועה בשעת קבלת המינוי לשופטת**" וכי השופטת "**גרמה לביזיון בית הדין**" וכי "**לא אני יצרתי את המצב המביש הזה**" וכי היא "**מנצלת את החסינות לרעה**". הוא הועמד לדין בגין ביצוע עבירה של זילות בית משפט והרשעתו המשיכה לעמוד בעינה בכל הערכאות שדנו בעניינו.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ב. רע"פ 3817/97 **סובול נ' מדינת ישראל** פ"ד נב (3) 247 (1998). במקרה זה, הוגש כתב אישום כנגד המבקש לבית משפט השלום לתעבורה בתל אביב ומאחר ולא התייצב לדיון, הוא הורשע שלא בפניו. המבקש הגיש בקשה לשופט שדן בעניינו וביקש שעניינו ייבחן מחדש. בקשתו נדחתה ולכן הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב. בכתב הערעור ציין שהחלטתו של השופט בערכאה הקודמת, לדון אותו בהעדרו היא "**מעשה אנטישמי גזעני, כי הנני חובש כיפה ועטור זקן עבות**". הוא הועמד לדין פלילי והרשעתו בעבירה של זילות בית המשפט נותרה בעינה בכל שלוש הערכאות.

ג. ע"פ 2564/02 (מחוזי חיפה) **שיבלי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 8.5.03]. על פי עובדות כתב האישום, התקיים דיון בעניינו של המערער בפני רשמת הוצאה לפועל. המערער הגיש בקשה בכתב לרשמת שתפסול את עצמה מלדון בעניינו. בגוף הבקשה ציין שהרשמת התנהלה בדיון שהתקיים "**בצורה חוצפנית**" ואף שימשה כעורכת דין עבור הצד שכנגד, וזאת "**תמורת שוחד**". המערער הורשע על ידי בית משפט השלום בחיפה, בעבירה של זילות בית משפט ובעבירה של העלבת עובר ציבור. ערעורו לבית המשפט המחוזי בחיפה כנגד ההרשעה, נדחה.

ח.2. <u>האמירות באישום הראשון</u>

88. בפסיקה נקבע שניתן ללמוד על רכיב <u>הכוונה</u> בעבירה של זילות ב ית משפט מהמילים עצמן שבהן השתמש הנאשם במובנן הרגיל ועל הנאשם לסתור הנחה זו. כמו כן, נקבע כי על הנאשם לתת הסבר מניח את הדעת ולהראות שכוונתו הייתה טובה ותמימה והדברים היו חשובים ונחוצים למטרה שרצה להשיג (ע"פ 364/73 **זיידמן נ' מדינת ישראל** פ"ד כח(2) 620, 622, 626 (1974); בג"צ 433/87 **רכטמן נ' לשכת עורכי הדין, מחוז תל אביב יפו** פ"ד מא(4) 606, 611 (1987)).

89. באישום הראשון, עובד הציבור הוא כבוד השופט אלון רום. במכתב הראשון, הנאשם ציין לגביו שהוא דובר "**שקרים**" (סעיף 2 למכתב) וכי פעל בעבר כנגד הנאשם "**בזדון ומתוך מניעים אישיים**" ואף "**סילף פסק דין**" ושהפסיקה הצפויה של ערכאת הערעור "**תוכיח מעל לכל ספק את שחיתותו של אדון רום**". כמו כן, בסעיף 12 למכתב כינה אותו "**שפל**" ובסעיף 14 למכתב ציין שהפסיקה שצפוי שתינתן על ידי ערכאת הערעור, תציב אותו "**באור שפל ביותר**". בהמשך, בסעיף 15 למכתב הראשון כינה אותו "**שופט מושחת מדרגה ראשונה**" וכי הוא "**פועל מתוך מניעים אישיים בלבד**". בסעיף 17, כינה אותו "**הנאלח**". בסעיף 19, ציין כי "**לא זו בלבד שאלון רום הינו שופט מושחת בעל אינטרסים זולים ומלוכלכים, הוא גם מטומטם וחסר כל תובנה**". בסעיף 27 למכתב ציין שיש להשעות את כבוד השופט אלון רום ויש להגיש נגדו כתב אישום וכי בהמשך הוא יהיה "**לכל הפחות כנתבע**".

90. על פניו, מדובר בדברי גידוף מחפירים שכל מטרתם לפגוע במעמדו של כבוד השופט אלון רום ואשר אין להם ולא כלום עם רעיון חופש הביטוי במשטר דמוקרטי. הכוונה של הנאשם לפגוע במעמדו של כבוד השופט אלון רום עולה בבירור מתוך המילים עצמן. דבריו של הנאשם במכתב הראשון הם ביטוי מובהק לתסכוליו וזעמו על החלטותיו של כבוד השופט אלון רום במסגרת הבקשות שהוגשו על

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ידי ליאת לבית משפט השלום באשדוד למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד הנאשם. מדובר בלשון פוגענית שמקימה את העבירה של זילות בית משפט.

91. אם נשתמש בדרך האנלוגיה במבחן התוכני שנקבע בהלכות **אונגרפלד** ו-**סגל** לגבי העבירה של העלבת עובד ציבור, לעניין העבירה של זילות בית משפט, נמצא שדבריו של הנאשם במכתב הראשון נעדרי כל רכיב של ביקורת ענייניות. ברור גם שלא מדובר בביקורת "**כנה ואדיבה**", כטענת הגנה אפשרית לפי לשון סעיף 255 לחוק העונשין. בנוסף, אם נעשה שימוש בדרך האנלוגיה במבחן ההסתברותי שנקבע בעבירה של העלבת עובד ציבור, לעניין העבירה של זילות בית משפט, נמצא כי דבריו של הנאשם במכתב הראשון עלולים ברמת וודאות קרובה לפגוע באופן קשה בתפקודו התקין של המוסד השיפוטי.

92. לפיכך, באישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירה המושלמת של זילות בית משפט.

ח.3. <u>האמירות באישום השני</u>

93. במכתב השני הנאשם הכתיר את המכתב במילים "**שירת הברבור של שופטי/ליצני ביהמ"ש השלום באשדוד**". כמו כן, המכתב כולל בתוכו ביטויים קשים ומעליבים כלפי ארבעה שופטים שכיהנו באותה עת בבית משפט השלום באשדוד: כבוד סגן הנשיא השופט גיל דניאל, כבוד השופט אריאל חזק, כבוד השופטת גילת שלו וכבוד השופט אלון רום.

94. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם, בנוסף לעבירות המופיעות באישום השני, גם בעבירה של איומים וזאת לאור הדברים הבאים שהופיעו במכתב ואשר היה מופנה לכבוד סגן הנשיא השופט גיל דניאל:

א. "**החיפוי שלך על הנבלה, אלון רום, <u>יעלה לך ביוקר משפטי ותקשורתי רחב היקף</u>. אתה באמת חושב שתוכל להסתיר את פשעיו של אלון רום? אתה באמת חושב שהתרמית שלו מול משטרת אשדוד ביום 14.11.12 לא תיחשף**?"

ב. "**לא נורא, בקרוב הפרשה שהחלה במאי 09 תתפוצץ בתקשורת הארצית <u>ואתה תמצא את עצמך על ספסל הנאשמים</u> בגין: מרמה והפרת אמונים ואי מילוי חובה רשמית**".

ג. "**אתה לא לבד, גם אריאל חזק, גילת שלו ואלון רום ימצאו את עצמם מהר מאוד כנאשמים, מוטב שתבדוק את מעשיהם במועדים הנקובים**".

95. לטענת המאשימה, האיום שעולה מהמכתב השני הוא בכך שהנאשם ציין כי "**יעלה לך ביוקר משפטי**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ותקשורתי רחב היקף", כאשר בהמשך הנאשם מסביר שתהיה חשיפה תקשורתית מצדו למה שנתפס בעיניו כפשעים שבוצעו על ידי שופטי בית משפט השלום באשדוד. בהמשך, הנאשם ייחס לכל אחד מארבעת השופטים הנכבדים שכיהנו באותה עת בבית המשפט השלום באשדוד, ביצוע עבירות פליליות שונות וזאת לאור ההחלטות שניתנו בעניינו.

96. סבורני, שאיום "**בחשיפה תקשורתית**" ואיום בתשלום מחיר "**משפטי**", מותירים מקום לספק שמא מתקיימים רכיביה של עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. לפיכך, הבקשה של המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירת האיומים שלא הופיעה בכתב האישום, נדחית.

97. עם זאת, דבריו של הנאשם באישום השני אינם מותירים מקום לספק שמתקיימת העבירה של זילות בית המשפט. הנאשם כינה באותו מכתב את השופטים בבית משפט השלום באשדוד "**ליצנים**" וכינה את כבוד סגן הנשיא השופט גיל דניאל "**עלוב**", "**שפל**" וגם "**שפל בבית דין שדה ברפובליקת בננות**". בנוסף, הודיע לו "**ואתה תמצא את עצמך על ספסל הנאשמים בגין: מרמה והפרת אמונים ואי מילוי חובה רשמית**".

98. בנוסף, הנאשם כינה את כבוד השופט אלון רום "**נבלה**". במכתב השני הוא פנה לכבוד סגן הנשיא השופט גיל דניאל ואמר לו "**אתה באמת חושב שתוכל להסתיר את פשעיו של אלון רום**?" והוסיף שכבוד השופט אלון רום ביצע "**תרמית**" בדיון שהתקיים בפניו ב-14.11.12 וזאת בשיתוף עם משטרת אשדוד.

99. יתר על כן, במכתב השני הנאשם ייחס לכבוד השופט אריאל חזק ביצוע עבירות של מרמה והפרת אמונים ואי מילוי חובה רשמית, ולכבוד השופטת גילת שלו עבירות של שיבוש מהלכי משפט, שימוש לרעה בכוח המשרה, מרמה והפרת אמונים, אי מילוי חובה רשמית וכליאת שווא. כמו כן, לכבוד השופט אלון רום ייחס את ביצוען של העבירות הבאות: שיבוש מהלכי משפט, חיפוי, לחץ של עובד הציבור, שימוש לרעה בכל המשרה, מרמה והפרה אמונים, אי מילוי חובה רשמית, זיוף בידי עובד הציבור, שידולי מרמה והעלמה במרמה.

100. הכוונה של הנאשם לפגוע במעמדם של כל ארבעת השופטים הנכבדים שכיהנו באותה עת בבית משפט השלום באשדוד, בנוגע לאופן מילוי תפקידם השיפוטי, נלמדת בבירור ממכלול המילים הבוטות והמבישות שבהן השתמש הנאשם.

101. אם ניישם בדרך האנלוגיה את המבחן התוכני שנקבע בעבירה של העלבת עובד ציבור, לעניין העבירה של זילות בית משפט, נמצא כי תוכן דבריו של הנאשם במכתב השני אינם חוסים תחת חופש הביטוי אלה מצויים בתוככי העבירה של זילות בית משפט. כך גם אם ניישם בדרך האנלוגיה את המבחן ההסתברותי שנקבע לגבי העבירה של העלבת עובד ציבור, לעניין העבירה של זילות בית משפט, נמצא שהדברים הקשים שרשם במכתבו השני מקימים חשש ברמת וודאות קרובה לפגיעה בתפקודו התקין של המוסד השיפוטי.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

102. לפיכך, הנני מרשיע את הנאשם באישום השני בביצוע העבירה המושלמת של זילות בית המשפט.

ח.4. <u>האמירות באישום השלישי</u>

103. המכתב השלישי כולל בתוכו אמירות מעליבות שמופנות כלפי כבוד השופטת גילת שלו, עורכת הדין הילה דרימר מפרקליטות מחוז דרום וד"ר מילה רזניק, סגנית הפסיכיאטר המחוזי של מחוז דרום.

104. לגבי כבוד השופטת גילת שלו, שדנה בתיק הפלילי שהתנהל כנגד הנאשם בבית משפט השלום באשדוד, הנאשם ציין במכתב השלישי כי "**משרת השופטת גדולה עליה בכמה וכמה דרגות**" וכי היא "**הופכת לשפנפנה, פחדנית להפליא ונכנסת לחרדה מצבית כאשר היא ניצבת למול גורמי המשטרה והפרקליטות שפשוט לא סופרים אותה**". בהמשך, ציין שכבוד השופטת שלו "**אינה ראויה להיות שופטת אלא פקידה שלוה שלא אמורה לצייץ יתר על המידה**". כמו כן, הוסיף שהיא "**צעצוע של המושחתים ואלה הם אנשי המשטרה והפרקליטות**". בנוסף, ציין שכבוד השופטת שלו "**תירקב בכלא**" ובהמשך הוסיף שכבוד השופטת שלו "**הוכיחה אימפוטנטיות משפטית**" וכי "**החרדה המצבית שלך העבירה אותך על דעתך**". בנוסף, כינה אותה "**חרדתית**" ושהיא "**בושה וחרפה לעולם המשפט הישראלי**". בנוסף, כינה אותה "**עלובה ואפסית**". וכן כינה אותה "**שפלה**" ושהיא מתנהלת "**כאחרון השופטים המושחתים בבית דין שדה ברפובליקת בננות**".

105. בדיוק למען סוג הדברים שצוטטו לעיל, נחקקה העבירה של זילות בית משפט. הכוונה של הנאשם לפגוע במעמדה של כבוד השופטת שלו וגם להחשיד או לבזות את דרכי השפיטה, זועקת מתוך המילים עצמן.

106. לגבי עורכת הדין הילה דרימר, פרקליטה מפרקליטות מחוז דרום, הנאשם כינה אותה "**כיצאנית נטולת סרסור בספינת גייז בלב ים**". על פניו, לא מדובר בדברים שמטרתם להטיל ביקורת עניינית על תפקודה של עו"ד הילה דרימר כפרקליטה בפרקליטות מחוז דרום, קרי מתן דרור לחופש הביטוי הפוליטי של הנאשם, אלא בלא יותר מאשר קללה מכוערת ומבישה שבאמצעותה ביקש להביע את זעמו כלפיה בשל כך שמילאה את תפקידה על פי דין. על פי המבחן התוכני, מדובר בגידופים וחרפות. על פי המבחן ההסתברותי, מילים אלה יוצרות חשש ברמה של וודאות קרובה לכך שהדברים הללו יפגעו קשות במילוי תפקידה ומכאן גם בשירות הציבורי. ולכן, דבריו כלפיה מקיימים את העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור.

107. לגבי ד"ר מילה רזניק, סגנית הפסיכיאטר המחוזי של מחוז דרום, הנאשם ציין במכתב השלישי את הדברים הבאים: "**אף אחד לא יתווכח כי רזניק זייפה את תוכן חוות הדעת תחת איומים כבדים של מושחתי המשטרה והפרקליטות**". במילים אחרות, מנקודת מבטו של הנאשם, ד"ר מילה רזניק ביצעה עבירה פלילית של זיוף וכי חוות דעתה היא תוצר של שחיתות משותפת שלה עם המשטרה והפרקליטות. על פניו, על פי המבחן התוכני, מדובר בדברי העלבה שמקיימים את העבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור ואין להם ולא כלום עם חופש הביטוי. בנוסף, על פי המבחן ההסתברותי, דברים אלה יוצרים חשש ברמת וודאות קרובה שהדבר יפגע קשות במילוי תפקידה ולכן גם בשירות הציבורי.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

108. לפיכך, באישום השלישי, הנני מרשיע את הנאשם בעבירה המושלמת של זילות בית המשפט ובעבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור.

ח.5. <u>האמירות באישום הרביעי</u>

109. במכתב הרביעי הנאשם כינה את שופטי בית משפט השלום באשדוד כ-"**חבורת מושחתי בית משפט השלום באשדוד (ויסלחו לי השופטים הלא מושחתים)**" וכי מנקודת מבטו אותם שופטים נכבדים "**ביצעו עשרות עבירות פליליות בשנים האחרונות ובראשם גילת שלו ואלון רום הנבלות אשר שירתו נאמנה את מושחתי פרקליטות מחוז דרום ושוטרי משטרת אשדוד ואשקלון**". בנוסף, ציין במכתב שהשופטים הנכבדים הם חלק מ"**שחיתות מאורגנת**" ובנוסף כינה את כבוד השופטת גילת שלו "**זונת הצמרת של עולם המשפט הישראלי**". בהמשך, כינה את כבוד השופט אלון רום "**בהמה גסה, אשר אינה מותרת לאכילה, נטל חלק אינטגראלי בשחיתות המאורגנת**". בנוסף, ציין שמקומם של "**הזונה (גילת שלו) והבהמה (אלון רום) מאחורי סורג ובריח**". בהמשך, כינה את כבוד סגן הנשיא השופט גיל דניאל "**גדול המושחתים בכל הזמנים בבית משפט השלום באשדוד**". ובהמשך, ציין שיש לו "**פרצוף טמא**".

110. היסוד הנפשי של "כוונה" מצדו של הנאשם לפגוע במעמדם של השופטים הנכבדים שכיהנו באותה עת בבית משפט השלום באשדוד, וכן כוונתו להחשיד או לבזות את דרכי השפיטה, היא ברורה ומזדקרת לעין מלשון החרפות הבזויות והמבישות שצוינו לעיל.

111. יתר על כן, אם נעשה שימוש אנלוגי במבחן התוכני שנקבע בעבירה של העלבת עובד ציבור לעניין העבירה של זילות בית משפט, נמצא כי דבריו של הנאשם כלפי השופטים הנכבדים בבית משפט השלום באשדוד הם לא יותר מאשר דברי בלע. בנוסף, אם נעשה שימוש אנלוגי במבחן ההסתברותי שנקבע לעניין העבירה של העלבת עובד ציבור, לעניין העבירה של זילות בית משפט, נמצא כי דבריו של הנאשם מקימים חשש ברמת וודאות קרובה שיפגע קשות תפקודם של השופטים הנכבדים וגם תפקודו של מוסד השפיטה.

112. לפיכך, באישום הרביעי הנני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירה המושלמת של זילות בית משפט.

ט. <u>סוף דבר</u>

113. לסיכום, הנני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

א. באישום הראשון, בעבירה המושלמת של זילות בית משפט לפי סעיף 255 לחוק העונשין.

ב. באישום השני, בעבירה המושלמת של זילות בית משפט לפי סעיף 255 לחוק העונשין.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ג. באישום השלישי, בעבירה המושלמת של זילות בית משפט לפי סעיף 255 לחוק העונשין וגם בעבירה המושלמת של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, בעבירה המושלמת של זילות בית משפט לפי סעיף 255 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ט כסלו תשע"ט, 27 נובמבר 2018, במעמד הצדדים.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©